

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ
ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

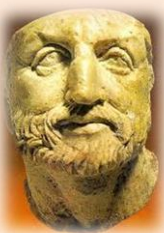

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ:

- ◆ ΝΤΕΠΗ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ
- ◆ ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΡΑΚΟΣ
- ◆ ΜΑΙΡΗ ΧΑΒΙΑΡΑ

ΟΜΑΔΑ Α.Σ.Ε.Μ.Ε

- ◆ Αγγελική Ερτιλέβ
- ◆ Σοφία Σερπετινή
- ◆ Ελένη Γκίνη
- ◆ Μαρία Γιαννούτσου
- ◆ Ειρήνη Καραχάλιου

ΥΠΟΘΕΜΑ 1:

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΝΝΗΣΗ

Ο Φίλιππος Β΄, ο επονομαζόμενος «**Μακεδών**», ήταν ο βασιλιάς εκείνος που ανέδειξε τη Μακεδονία σε ισχυρότατο κράτος. Ένωσε υπό την ηγεμονία του τα υπόλοιπα ελληνικά κράτη και προετοίμασε την κατάκτηση της Περσίας, αλλά και του μεγαλύτερου μέρους του τότε γνωστού κόσμου από το γιο του τον Αλέξανδρο τον Μέγα.

Γεννήθηκε το 382 π.Χ. στην Πέλλα και ήταν τρίτοτοκος γιος του βασιλιά της Μακεδονίας Αμύντα Γ΄ και της Ευρυδίκης. Όσο ήταν ακόμα νεαρός, ο πατέρας του τον έστειλε σαν όμηρο στη Θήβα για να επισφραγίσει τη συμμαχία που μόλις είχε συμφωνήσει. Εκεί ο νεαρός Φίλιππος έζησε κοντά στο Πελοπίδα και τον Επαμεινώνδα και διδάχθηκε από αυτούς, ενώ παράλληλα μύηθηκε στα μυστήρια των Καβείρων.

Ο χαρακτήρας του ήταν απότομος και επιθετικός, όμως ήταν ψύχραιμος και ικανός βασιλιάς, άριστος διπλωμάτης με ιδιαίτερη αίσθηση του χιούμορ. Στις διαπραγματεύσεις διέθετε γνώσεις, ευφράδεια και πειθώ. Γενναίος και αποφασιστικός, ήταν πολύ περήφανος και απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του.

Ο Φίλιππος Β΄ έγινε βασιλιάς το 359 π. Χ. όταν ήταν ακόμα 22 χρονών. Άρχισε να επιτίθεται εναντίον των βόρειων, ανατολικών και δυτικών γειτόνων του και όνειρο της ζωής του ήταν να καταστρέψει ολοκληρωτικά τους Πέρσες, για να τους εκδικηθεί για όλα τα δεινά που προκάλεσαν με τις εκστρατείες του κατά της Ελλάδας.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο Φίλιππος έκανε επτά γάμους και καμιά γυναίκα του δε τη χώρισε. Πρώτη του γυναίκα η Φύλλα, με την οποία δεν απέκτησε παιδιά. Αμέσως μετά ήταν η Αυδάτη με την οποία έκανε την Κυνάνη. Επόμενη γυναίκα του ήταν η Φιλίνα, που καταγόταν από την Λάρισα και απέκτησαν μαζί έναν γιο τον Αρριδαίο, ο οποίος παντρεύτηκε την ετεροθαλή αδελφή του Κυνάνη.

Λίγους μήνες αργότερα, στα Καβείρια Μυστήρια, στη Σαμοθράκη, γνώρισε και ερωτεύτηκε την Ολυμπιάδα, αδελφή του βασιλιά των Μολοσσών, που ως τότε ονομαζόταν Μυρτάλη. Ο γάμος του με την Ολυμπιάδα θεωρείται ο σημαντικότερος

από όλους. Παιδιά τους ήταν ο Αλέξανδρος και η Κλεοπάτρα. Πέντε χρόνια μετά έκανε γάμο με την Νικασίπολη με την οποία απέκτησε μια κόρη την Θεσσαλονίκη. Μετά τον θάνατο της Νικασίπολης από υψηλό πυρετό, ο Φίλιππος παντρεύτηκε την Μίδα και την Αρσινόη με την οποία απέκτησε τον Πτολεμαίο. Οι γάμοι ήταν κυρίως γάμο σκοπιμότητας και χρησιμοποιήθηκαν για πολιτικούς και στρατιωτικούς σκοπούς.

Τελευταία σύζυγος είναι η Κλεοπάτρα, ανιψιά του Άτταλου. Κατά το γαμήλιο γλέντι, ο Άτταλος εύχεται στο νιόπαντρο ζευγάρι να αποκτήσει γρήγορα ένα νόμιμο διάδοχο, αποκαλώντας έτσι έμμεσα τον Αλέξανδρο νόθο. Ο Αλέξανδρος αδειάζει στο πρόσωπο του Άτταλου ένα ποτήρι κρασί και ακολουθεί φοβερός καυγάς. Ο Φίλιππος, μεθυσμένος, τραβά το σπαθί του, αλλά σκοντάφτει και πέφτει κάτω. Και τότε ο Αλέξανδρος σχολιάζει: «Δείτε τον άνθρωπο που θέλει να περάσει στην Ασία και δεν μπορεί να περάσει πάνω από ένα τραπέζι!». Ο Αλέξανδρος και η Ολυμπιάδα καταφεύγουν στην Ήπειρο, ξαναγυρνά όμως αργότερα.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Πριν ξεκινήσει ο Φίλιππος τη μεγάλη του εκστρατεία στην Ασία, πάντρεψε την κόρη του Κλεοπάτρα με τον Αλέξανδρο, το βασιλιά της Ηπείρου και αδελφό της Ολυμπιάδας, διοργανώνοντας μεγάλη γιορτή στις Αιγές, την παλιά πρωτεύουσά του, με καλεσμένους από όλα τα ελληνικά κράτη. Στο ξεκίνημα της γιορτής, και αμέσως μετά την είσοδο των αγαλμάτων των Δώδεκα Θεών στο θέατρο, καθώς ο Φίλιππος έμπαινε βαδίζοντας μόνος, αφού είχε διατάξει τους σωματοφύλακές του να τον ακολουθούν από απόσταση, ο νεαρός Πausanias του επιτέθηκε ξαφνικά και τον μαχαίρωσε στην πλάτη. Ήταν άνοιξη του 336 π.Χ.

Το πώς σχεδιάστηκε η δολοφονία του και ποιοι ήταν οι ηθικοί αυτουργοί μπορεί να μη γίνει ποτέ γνωστό. Υπάρχουν υπόνοιες ότι ανάμειξη στη δολοφονία του είχαν τόσο η Ολυμπιάδα, όσο και ο γιος του Αλέξανδρος, τίποτα όμως δεν έχει αποδειχθεί.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Εκδοτική Αθηνών Α.Ε., Φίλιππος Βασιλεύς Μακεδόνων, Αθήνα 1980
- Εκδοτική Αθηνών, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμος Γ2
- Φίλιππος Β, ο Έλλην Βασιλεύς των Μακεδόνων, Στρατιωτική Επιθεώρηση Μάιος-Ιούνιος 2008
- www.news247.gr
- www.spiti.pblogs.gr
- www.hellinon.net

Ομάδα: FANATIC OF VERGINA:

- ◆ ΙΑΣΟΝΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
- ◆ ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΤΟΥΡΑΙΤΗΣ
- ◆ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΕΤΣΗΣ
- ◆ ΚΙΜΩΝ ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΣ
- ◆ ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΘΕΜΑ 2 :

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Το 359 π.Χ. ο Φίλιππος διαδέχθηκε τον νεκρό αδελφό του και έγινε ο βασιλιάς της Μακεδονίας. Κατά την διάρκεια της βασιλείας του αναδιοργάνωσε τον στρατό και κατάφερε να υποδουλώσει όλους τους εχθρούς της Μακεδονίας και να γίνει ο φόβος και ο τρόμος όλων των Ελλήνων.

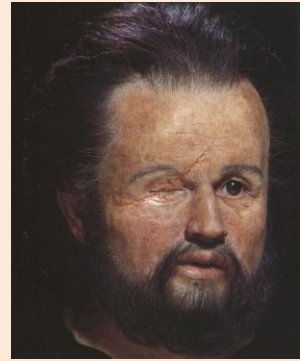
Τα τρία χρόνια ομηρίας του στη Θήβα τον δίδαξαν πολλά. Προφανώς συνειδητοποίησε πως το μυστικό της Θηβαϊκής στρατιωτικής υπεροχής ήταν η μόνιμη εκπαίδευση, η άσκηση και η εμπειρία, ενώ ιδιαίτερο ρόλο έπαιζε ο Ιερός Λόχος, μια επίλεκτη μονάδα πεζικού. Ο Φίλιππος ξεκίνησε την εντατική εκπαίδευση του στρατού του με νέα πλέον δεδομένα: σάρισα, μακεδονική φάλαγγα, Εταίροι. Δημιούργησε έτσι την τελειότερη πολεμική μηχανή του αρχαίου κόσμου. Ο στρατός του Φιλίππου δεν ήταν πολιτικός, δεν αποτελούταν από ένοπλους πολίτες, που στρατεύονταν όποτε παρουσιαζόταν ανάγκη. Ήταν στρατιωτικός, τον αποτελούσαν εύρωστοι μακεδόνες που εξελίχθηκαν σε επαγγελματίες πολεμιστές και διοικούνταν από επαγγελματίες αξιωματικούς.

Η πρώτη νίκη του Φιλίππου ήταν ενάντια στον Αργαίο. Αφού κατάφερε να κάνει την Αθήνα να αποσύρει την βοήθεια που είχε δώσει στον Αργαίο, επιτέθηκε σε αυτόν και στους υποστηρικτές του και εφαρμόζοντας τη δικής του επινόησης τακτική «Πλήρη εξόντωση του εχθρού»: μόλις νικούσε στη μάχη, κυνηγούσε με το στρατό του τους εχθρούς μέχρι να μη μείνει κανείς.

Στη συνέχεια με διπλωματικές τεχνικές κατάφερε να συνάψει ειρήνη με τους Παίονες και να κάνει τον Θράκα βασιλιά να εγκαταλείψει τον Πausanias. Μερικά χρόνια αργότερα, μόλις πέθανε ο Παίονας βασιλιάς Άγης, ο Φίλιππος παραβίασε την συνθήκη ειρήνης, επιτέθηκε στους Παίονες και τους υπέταξε. Η μόνη απειλή πλέον ήταν οι Ιλλυριοί που κατείχαν πολλές μακεδονικές πόλεις. Μετά την νίκη του στη μάχη κατά των Ιλλυριών απελευθέρωσε όλες τις Μακεδονικές πόλεις μέχρι την λίμνη Οχρίδα και τις ενσωμάτωσε στο βασίλειό του. Εξαιτίας της συνένωσης αυτής, οι βασιλείς των πόλεων αυτών μετατράπηκαν σε απλούς αριστοκράτες, πράγμα που καθόλου δεν τους ευχαρίστησε.

Στην συνέχεια ο Φίλιππος αφού εξασφάλισε τα βόρεια σύνορα από τους βαρβάρους το 357π.Χ. υπέταξε την Αμφίπολη, παραβιάζοντας έτσι τη συνθήκη ειρήνης με την Αθήνα. Οι Αθηναίοι εξοργίστηκαν, όμως η στρατηγική θέση του Φιλίππου είχε ενισχυθεί. Στην συνέχεια οχύρωσε την Πύδνα και κατόρθωσε να κερδίσει τη συμμαχία των Ολυνθίων, καταλαμβάνοντας για λογαριασμό τους την Ποτίδαια. Στην αθηναϊκή φρουρά της Ποτίδαιας φέρθηκε καλά αφού τους έστειλε πίσω, αλλά αυτό δεν αρκούσε για να κατευνάσει την οργή των Αθηναίων.

Ο Φίλιππος είχε σταθεροποιήσει το κράτος του, είχε ανακαταλάβει όλα τα Μακεδονικά εδάφη, και είχε αποκτήσει τον έλεγχο όλων των πλουτοπαραγωγικών πηγών της Μακεδονίας. Αυτό όμως δεν ευχαρίστησε καθόλου τους Αθηναίους, οι οποίοι για να διεκδικήσουν και πάλι την ηγεμονία της Ελλάδας, έπρεπε να ελέγχουν και τη Μακεδονία.

Λίγο αργότερα ο μακεδόνας βασιλιάς κατέλαβε τις Κρηνίδες, μια αποικία που είχαν ιδρύσει οι Θάσιοι στο όρος Παγγαίο, με ονομαστά χρυσορυχεία και αργυρορυχεία και μετονόμασε την πόλη σε Φιλίππους: είναι ο πρώτος βασιλιάς στην Ευρώπη που δίνει το όνομά του σε πόλη.

Βλέποντας τη δύναμή του συνεχώς να αυξάνεται, Ιλλυριοί, Παίονες και Θράκες συμμαχούν εναντίον του, όμως εκείνος το αντιλαμβάνεται έγκαιρα και τους υποτάσσει εκ νέου.

Το 352 π.Χ. ο Φίλιππος καταλαμβάνει τη φιλική για την Αθήνα Μεθώνη, τη λεηλατεί και την ισοπεδώνει. Κατά την πολιορκία της μάλιστα έχασε το ένα του μάτι από εχθρικό βέλος. Τότε ξεκινά ο ρήτορας Δημοσθένης τη μεγάλη αντιμακεδονική του πολιτική με τον πρώτο του Φιλιππικό λόγο. Οι Αθηναίοι είχαν πια αντιληφθεί πως ο Φίλιππος, κατέχοντας τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της Θράκης θα μπορούσε να επηρεάσει αρνητικά τα εξοπλιστικά προγράμματα του ονομαστού στόλου τους. Εκτός αυτού, είχε και τον έλεγχο των εξαγωγών σιτηρών από τη Μακεδονία στην Αττική.

Κατά τη διάρκεια του Γ΄ Ιερού Πολέμου συγκρούστηκε με την ανερχόμενη δύναμη της Φωκίδας και τον τύραννο των Φερρών και κατάφερε να τους νικήσει στη μάχη του Κρόκιου Πεδίου. Έτσι, από τη μια υποτάσσει τη Θεσσαλία στη Μακεδονία, εντάσσοντας έτσι το περίφημο θεσσαλικό ιππικό στο στρατό του, και από την άλλη κερδίζει την αποδοχή της Μακεδονίας ως μέλους του Αμφικτιονικού Συνεδρίου των Δελφών.

Ωστόσο η Αθήνα εξακολουθεί να αψηφά τη συνεχώς αυξανόμενη δύναμη της Μακεδονίας και θέτει διαρκώς εμπόδια στην επέκτασή της. Έτσι ο Φίλιππος αποφασίζει να βάλει τέλος στην αμφισβήτησή του από τους Αθηναίους. Το φθινόπωρο του 339 π.Χ. καταλαμβάνει αιφνιδιαστικά την πρωτεύουσα της Φωκίδας, την Ελάτεια. Οι Αθηναίοι στέλνουν το ρήτορα Δημοσθένη στη Θήβα για να ζητήσουν βοήθεια. Και εκείνοι, παρά το σύμφωνο συμμαχίας που έχουν συνάψει με τη Μακεδονία, δέχονται.

Οι δυο στρατοί έρχονται αντιμέτωποι στην πεδιάδα της Χαιρώνειας. Διοικητής του επίλεκτου τμήματος των Μακεδόνων, των Εταίρων, είναι ο δεκαοχταετής γιος του Φίλιππου, ο Αλέξανδρος. Οι στρατηγοί Χάρης και Λυσικλής διοικούσαν τον αθηναϊκό στρατό, ενώ διοικητής των Βοιωτών ήταν ο στρατηγός Θεαγένης. Η μάχη ήταν ιδιαίτερα σκληρή. Η ιδιαίτερη όμως τακτική του Φίλιππου, αλλά και η συμβολή του νεαρού Αλέξανδρου είχαν σαν αποτέλεσμα τη νίκη των Μακεδόνων. Οι απώλειες ήταν ιδιαίτερα μεγάλες και για τις

δυο πλευρές.

Ο Φίλιππος έστησε τρόπαιο, σε ανάμνηση της σπουδαίας του νίκης και έθαψε τους νεκρούς. Το μακεδονικό βασίλειο ήταν πια η μεγαλύτερη δύναμη του ελληνικού χώρου.

Τρία χρόνια αργότερα, και όταν ο Μέγας Αλέξανδρος ανέβηκε στο θρόνο, η Αθήνα και η Θήβα εξεγέρθηκαν και πάλι ενάντια στο μακεδονικό ζυγό. Το αποτέλεσμα ήταν η ολοκληρωτική ισοπέδωση της Θήβας από το νεαρό βασιλιά, ενώ έντρομοι οι Αθηναίοι, συμβιβάζονται μαζί του και τον αναγνωρίζουν σαν απόλυτο κυρίαρχο.

Μετά τη Χαιρώνεια, ο Φίλιππος ένωσε όλους τους Έλληνες σε ένα είδος ομοσπονδίας, με κοινό διοικητικό όργανο το «Συνέδριο των Ελλήνων», που έδρευε στη Κόρινθο. Βασικός στόχος η αντιμετώπιση και τιμωρία των αιώνιων εχθρών της Ελλάδας. Έτσι, εκμεταλλευόμενος την κρίση που επικρατούσε στο εσωτερικό της Περσίας, ο Φίλιππος στέλνει την άνοιξη του 336 π.Χ. τον Παρμενίωνα, τον Άτταλο και τον Αμύντα με 10.000 άνδρες στη Μ.Ασία, ενώ ταυτόχρονα ο στόλος του ελευθέρωνε τα νησιά του Β.Αιγαίου.

Την ολοκλήρωση όμως του ονείρου του πρόλαβε η δολοφονία του.

Πηγές:

- <http://history-of-macedonia.com/2010/07/02/arxaios-makedonikos-stratos-organosi/>

ΟΜΑΔΑ : ΕΛΙΤΕ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ

- ◆ Βασίλης Μακρής
- ◆ Ηλίας Τζούλης
- ◆ Άγγελος Τζούλης
- ◆ Κωνσταντίνος Στρατάκης

ΥΠΟΘΕΜΑ 3 : ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ο Φίλιππος της Μακεδονίας, γεννημένος το 382 π.Χ. στην Πέλλα της Θεσσαλονίκης, οργανωμένος και ετοιμοπόλεμος, κατάφερε να συνάψει ειρήνη με τους Ιλλυριούς, τους Παίονες, τους Θράκες, τους Γέτες, τους Σκύθες. Ακόμα εξαπέλυσε με επιτυχία, επιθέσεις σε Βαλκανικούς λαούς. Το τεράστιο έργο του, έμελλε να το τελειώσει ο απόγονος του, Αλέξανδρος. Ο Μέγας

Αλέξανδρος.

Όταν ο Φίλιππος ο Β΄ ανέβηκε στο θρόνο, το Μακεδονικό κράτος δε διέθετε την υποδομή μιας πόλης-κράτους. Η έκτασή του ήταν πολύ μεγάλη. Ο λαός ήταν υποτελής στη βασιλική αυθεντία. Ο στρατός ήταν αδύναμος, ενώ δεν υπήρχε οργανωμένη οικονομία. Υπήρχαν τέσσερις κοινωνικές ομάδες: ο βασιλιάς οι ευγενείς ή Εταίροι, οι ελεύθεροι χωρικοί και οι δουλοπάροικοι. Οι Μακεδόνες καλλιεργούσαν οι ίδιοι τη γη τους. Η βασιλική οικογένεια της Μακεδονίας δεν είχε αντίπαλο ανάμεσα στις οικογένειες ευγενών. Μόνοι διεκδικητές του θρόνου ήταν τα μέλη της βασιλικής οικογένειας. Μόνα όργανα του κράτους ήταν ο βασιλιάς και οι μακεδόνες. Αν ο βασιλιάς χρειαζόταν κάποια συμβουλή, μόνος του διάλεγε τους συμβούλους του, του εταίρους του, στους οποίους απένειμε κατά καιρούς στρατιωτικούς βαθμούς και εισοδήματα κτημάτων.

Ο Φίλιππος μετέτρεψε τους νομάδες κατοίκους του βασιλείου του σε αγρότες. Εκμεταλλεύτηκε την ξυλεία της χώρας για τη ναυπήγηση πλοίων, τα σιτηρά και τα κοπάδια καθώς και τα μεταλλεία αργύρου και χρυσού. Στην εποχή του αναπτύχθηκε ένα ανθηρό σύστημα από βιοτεχνίες, με κυρίαρχη θέση την υφαντουργία. Επιπλέον δημιούργησε ένα ισχυρό και αξιόπιστο σύστημα κεντρικής διοίκησης, με κέντρο τη μακεδονική πρωτεύουσα. Ήταν άριστος στη διπλωματία, στους πολιτικούς και τους στρατιωτικούς ελιγμούς.

Αξιοποίησε όλο το φυσικό πλούτο του τόπου του, ιδιαίτερα τον ορυκτό. Τα έσοδά του ήταν τεράστια, όπως άλλωστε και τα έξοδα του για το στρατό. Το νόμισμά του, οι στατήρες, ήταν το ισχυρότερο της εποχής.

Ο Φίλιππος κρατούσε πάντα τους αντιπάλους του σε άγνοια των πραγματικών του προθέσεων και γιαυτό πότε τους απειλούσε και πότε τους καθησύχαζε. Προσπαθούσε ακόμα να τους διχάσει, να προκαλεί μεταξύ τους

διενέξεις και καχυποψία. Ωστόσο δεν παρέλειπε να βοηθά όποιον τον χρειαζόταν. Μετά τις νίκες του δεν εκτόπιζε τους ηττηθέντες, δεν γκρέμιζε τα τείχη τους, αλλά βοηθούσε τους πιο αδύνατους και καταπολεμούσε τους πιο δυνατούς.

Χρησιμοποιούσε ιδιαίτερα τον ψυχολογικό επηρεασμό: συμμετέχοντας στον ιερό πόλεμο του μαντείου των Δελφών, έβαλε στα κεφάλια των στρατιωτών του στεφάνια δάφνης, πείθοντάς τους έτσι πως ήταν πολεμιστές του Απόλλωνα. Για να πετύχει την άλωση κάποιας θεσσαλικής πόλης και μη έχοντας αρκετό στρατό, ανάγκασε τους στρατιώτες τους να πολεμήσουν με σθένος, όταν τους πήρε τις σκάλες με τις οποίες ανέβηκαν στα τείχη.

Έτρεφε μεγάλη εκτίμηση για τους καλλιτέχνες.

Παρά τη θέση του, όχι απλά μαχόταν δίπλα στους πολεμιστές τους, αλλά κατάφερε να δεθεί στενότερα μαζί τους, αφού δεν τον προσφώνούσαν βασιλιά, παρά μόνο Φίλιππο.

Εκτιμούσε ιδιαίτερα τη μόρφωση. Δε δίστασε να διορίσει μορφωμένους Έλληνες από άλλες πόλεις στη διοίκηση.

ΠΗΓΕΣ:

- <http://www.militaryhistory.gr/articles/view/245>
- <http://www.mixanitouxronou.gr/i-dolofonia-tou-vasilia-filippou-tis-makedonias-to-egklima-pou-anixe-to-dromo-sto-mega-alexandro-pros-tin-exousia-ke-ti-doxa/>
- w.tovima.gr/books-ideas/article/?aid=190576
- http://thesecretrealtruth.blogspot.com/2014/11/blog-post_821.html

ΟΜΑΔΑ : ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ

- ◆ Σωτηρία Αντζά
- ◆ Βασιλεία Γκίκα
- ◆ Αγγελική Καραθανάση
- ◆ Γιώργος Τσομίδης

ΥΠΟΘΕΜΑ 4 :

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ - ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

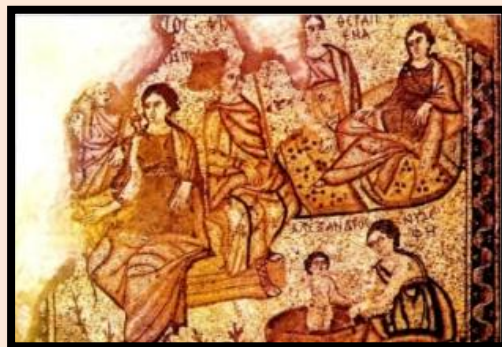
Οικογένεια

Ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν γιος του Φιλίππου Β΄ και της Ολυμπιάδας, της πριγκίπισσας της Ηπείρου και αδελφής του βασιλιά των Μολοσσών.

Ο πατέρας του, ιδρυτής του πρώτου Μακεδονικού κράτους ήταν σκληρός στρατιώτης και πολεμιστής και το ίνδαλμα των βετεράνων στρατιωτών του.

Η μητέρα του επέδρασε σημαντικά στον Αλέξανδρο καθώς από εκείνη κληρονόμησε τον έντονο και δυναμικό του χαρακτήρα. Η Ολυμπιάδα χαρακτηριζόταν από εσωστρέφεια και δυναμισμό.

Λένε πως ο Φίλιππος μύηθηκε στα μυστήρια της Σαμοθράκης μαζί με την Ολυμπιάδα, όταν ο ίδιος ήταν ακόμα παλληκάρι και εκείνη μικρό κορίτσι, ορφανή από γονείς, και ότι την ερωτεύτηκε και της ζήτησε να τον παντρευτεί.

Σύμφωνα με έναν θρύλο η Ολυμπιάδα, μια βραδιά πριν από το γάμο της, νόμισε πως άκουσε μια βροντή κι έπεσε ένα κεραυνός στην κοιλιά της. Στην πληγή άναψε μεγάλη φωτιά, που στη συνέχεια μοιράστηκε σε φλόγες και κατόπιν διαλύθηκε. Επίσης ο Φίλιππος, λίγο καιρό μετά το γάμο, είδε σ' ένα όνειρο ότι έβαλε τη σφραγίδα του πάνω στην κοιλιά της γυναίκας του και η παράσταση της σφραγίδας, είχε την εικόνα ενός λιονταριού. Τότε ο μάντης Αρίστανδρος ερμήνευσε πως η Ολυμπιάδα θα γεννήσει γιο «ορμητικό και λεοντόκαρδο».

Γέννηση

Ο Αλέξανδρος γεννήθηκε στην Πέλλα της Μακεδονίας τον Ιούλιο του έτους 356 π.Χ. Σύμφωνα με την παράδοση η γέννησή του συνοδεύτηκε από καλούς καιρούς. Την ημέρα που ο Αλέξανδρος γεννήθηκε, ο Φίλιππος έπαιρνε τέσσερις ευχάριστες ειδήσεις:

- Τα άλογά του είχαν νικήσει στους Ολυμπιακούς Αγώνες
- Ο στρατός του είχε καταλάβει την Ποτίδαια
- Ο στρατηγός του, Παρμενίωνας, είχε νικήσει τους Ιλλυριούς
- Ήταν η ίδια νύχτα που ο ναός της Άρτεμης καταστράφηκε από τον Ηρόστρατο στην Έφεσο. Μετά από αυτό το γεγονός οι κάτοικοι έτρεχαν στους δρόμους προφητεύοντας την κατάκτηση της Ασίας.

Εκπαίδευση – Μόρφωση

Το 359 π.Χ ο Λεωνίδας, συγγενής της Ολυμπιάδας ανέλαβε την ανατροφή του πρίγκιπα. Ο Λεωνίδας πίστευε στη σκληραγωγία και φώναζε τον Αλέξανδρο «Αχιλλέα». Ήταν όμορφος, γενναϊόδωρος και δεν πατούσε τους όρκους του. Ο Αλέξανδρος διδάχτηκε γεωμετρία, αριθμητική, μουσική και ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την ιππασία. Την συγκεκριμένη περίοδο απέκτησε το θρυλικό άλογο του, τον Βουκεφάλα.

Χρόνια μετά ο Φίλιππος ανέθεσε τις σπουδές του γιου του στον περίφημο Αριστοτέλη : επί τρία χρόνια στη Μίεζα της Μακεδονίας ο Αλέξανδρος διδάχτηκε πολιτικές επιστήμες, φιλολογία, ηθική και ιατρική με μία μικρή συντροφιά εκλεκτών συμμαθητών. Ο Αριστοτέλης άσκησε σημαντικές επιδράσεις στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του, ενώ παράλληλα τον έμαθε να λατρεύει τον ελληνικό πολιτισμό.

Ιδανικό πρότυπο για εκείνον ήταν ο Αχιλλέας διότι στόχευε την πρωτιά ανάμεσα στους καλύτερους. Ο Αλέξανδρος πίστευε πως δεν αρκούσε να μοιάσει στο είδωλό του αλλά και να το υπερβεί.

Όταν ο Αλέξανδρος γύρισε στη Πέλλα, ασχολήθηκε με την πολιτική ζωή της Μακεδονίας. Σε ηλικία 16 ετών κατέστειλε την επανάσταση των Μαιδών ενώ ο πατέρας του βρισκόταν στο Βυζάντιο. Στη μάχη της Χαιρώνειας ήταν επικεφαλής του ιππικού των Μακεδόνων.

Ένα χρόνο νωρίτερα ο Φίλιππος, σε ηλικία 48 χρονών, αρραβωνιάστηκε την Μακεδονίτισσα Κλεοπάτρα . Αυτό εξόργισε την Ολυμπιάδα : αν με την Κλεοπάτρα ο Φίλιππος έκανε ένα γιο, αυτός θα βασίλευε αντί του Αλέξανδρου .

Στον γάμο της Κλεοπάτρας και του Φίλιππου διαταράχτηκαν οι σχέσεις του Αλέξανδρου με τον πατέρα του διαταράχτηκαν. Ο νεαρός Αλέξανδρος, αφού λογομάχησε με ένα θείο της νύφης έφυγε προσβάλλοντας τον πατέρα του , όμως μετά το ταξίδι του στην Ήπειρο τον συγχώρεσε .

Βιβλιογραφία

- ◆ <http://news.makedonias.gr/alexandros-o-megas-i-zoi-i-poria-ke-o-thanatos-tou-megalou-stratilati-apo-to-wikipedia/>
- ◆ http://history-pages.blogspot.gr/2011/10/blog-post_22.html
- ◆ [http://users.uoa.gr/~nektar/history/1antiquity/alexander the_great.htm](http://users.uoa.gr/~nektar/history/1antiquity/alexander_the_great.htm)
- ◆ <http://www.pellaia.gr/alexader.htm>
- ◆ Εικόνες Google

ΟΜΑΔΑ : ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΛΙΑ

- ◆ Άννα Γκίκα
- ◆ Δήμητρα Κοντού
- ◆ Ασπασία Νταναβαγγέλη

ΥΠΟΘΕΜΑ 5 :

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΗ ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

Εκστρατεία κατά των Περσών

Η Ασιατική Εκστρατεία ήταν επιλογή και απόφαση του Φίλιππου. Ήδη από το 337 π.Χ. ο μεγάλος Μακεδόνας βασιλιάς είχε επιλεγεί από το συνέδριο των Ελλήνων στρατηγός-αυτοκράτορας κατά των Περσών, με σκοπό να πάρει εκδίκηση για τα δεινά που προκάλεσαν. Όμως τον πρόλαβε ο θάνατος. Το 336 π.Χ. δολοφονείται στο θέατρο των Αιγών. Ο Αλέξανδρος ήταν τότε μόλις 20 ετών. Αναλαμβάνει ωστόσο χωρίς δισταγμό τη συνέχιση των σχεδίων του πατέρα του.

Την άνοιξη του 335 π.Χ. επιτίθεται στους Ιλλυριούς και μέσα σε 10 ημέρες προελαύνει από την Αμφίπολη ως τον Αίμο. Υποτάσσει τους Θράκες, τους Τριβαλλούς, τους Αγριάνες και τους Παίονες. Είναι πλέον ο κυρίαρχος όλης της περιοχής. Στο μεταξύ όμως επαναστατούν οι Θηβαίοι. Σε 12 μόλις ημέρες φτάνει από την Ιλλυρία στη Θήβα και την καταλαμβάνει. Συγκαλεί το Κοινό των Ελλήνων, για να αποφασίσει την τιμωρία της Θήβας, η οποία είναι ιδιαίτερα βαριά: 6.000 Θηβαίοι θανατώνονται, οι υπόλοιποι 30.000 κάτοικοι πωλούνται ως δούλοι και η πόλη ισοπεδώνεται όλη, εκτός από το σπίτι του ποιητή Πίνδαρου. Από δω και πέρα καμιά ελληνική πόλη δε θα αψηφήσει τον ανίκητο βασιλιά της Μακεδονίας.

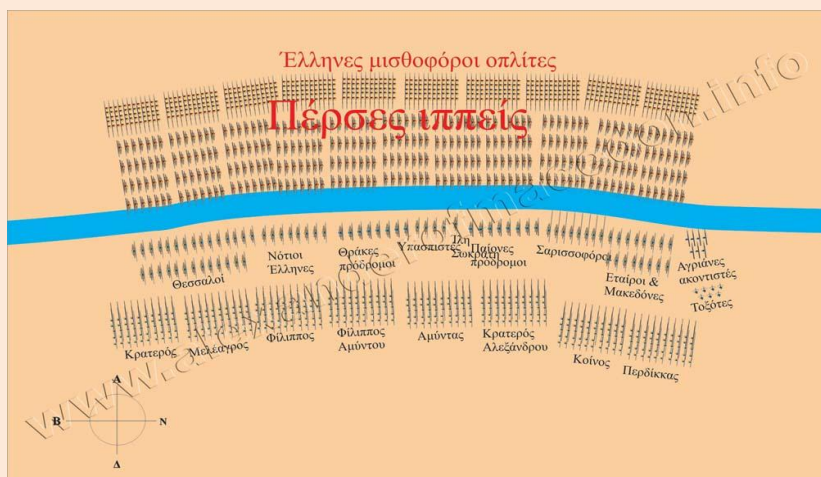
Την άνοιξη του 334 π.Χ. ξεκινά από την Πέλλα με 30.000 πεζούς και 5.000 ιππείς και φτάνει μέσα σε 20 μέρες στον Ελλήσποντο όπου τον περιμένουν τα 160 πλοία του. Ο στρατός του δεν είναι μεγάλος, όμως στηρίζεται στις εκπληκτικές μακεδονικές φάλαγγες και στο βαρύ ιππικό των Εταίρων. Οι επικεφαλής είναι όλοι μακεδόνες: ο Παρμενίων, ο Νικάνωρ, ο Φιλώτας, ο Περδίκκας, ο Πτολεμαίος, ο Αμύντας. Επιβιβάζονται όλοι στα πλοία και με τον Αλέξανδρο μπροστά πλησιάζουν τα παράλια της Μ.Ασίας. Πρώτος αποβιβάζεται ο Αλέξανδρος και ρίχνει το δόρυ του στην εχθρική γη, θέλοντας έτσι να δείξει πως την έχει πλέον κατακτήσει. Στη συνέχεια αποβιβάζεται και ο υπόλοιπος στρατός και προχωρούν όλοι προς την Τροία. Φτάνοντας, διατάζει τους στρατιώτες του να ξαναχίσσουν την κατεστραμμένη πόλη και στη συνέχεια να κάψουν τα πλοία τους: Ο δρόμος πλέον είναι ένας: η καρδιά της Περσίας.

Η μάχη στο Γρανικό ποταμό

Ενώ ο Αλέξανδρος βρισκόταν ακόμα στην Τροία, μαθαίνει πως 20.000 Πέρσες με πολύ ιππικό και με άλλες 20.000 έλληνες πεζούς μισθοφόρους έχουν παραταχθεί στην ανατολική απόκρημνη όχθη του Γρανικού ποταμού και τους περιμένουν, έτοιμοι για μάχη. Ο μεγάλος στρατηλάτης σπεύδει να τους συναντήσει.

Το ποτάμι δεν έχει μεγάλο πλάτος (20-40 μέτρα), αλλά είναι πολύ ορμητικό. Παρατηρεί την παράταξη του εχθρού και ετοιμάζει την επίθεση: στη δεξιά παράταξη, της οποίας ηγείται ο ίδιος παίρνουν θέση οι εταίροι, το ιππικό, οι τοξότες και οι ακοντιστές, ο σαρισσοφόροι ιππείς, οι υπασπιστές των εταίρων και πίσω τους πέντε φάλαγγες. Στην αριστερή παράταξη, την οποία διοικεί ο Παρμενίωνας, τοποθετούνται οι Θεσσαλοί ιππείς, το συμμαχικό ιππικό, οι Θράκες και τρεις φάλαγγες. Ο ίδιος ο βασιλιάς δίνει το σύνθημα της επίθεσης, μπαίνοντας πρώτος στο ποτάμι.

Η μάχη που ακολούθησε ήταν τρομερή, με μεγάλες απώλειες, ιδιαίτερα για τους Πέρσες. Ο ίδιος ο Αλέξανδρος χτυπήθηκε αλλά συνέχισε τον αγώνα δίνοντας θάρρος στους Μακεδόνες, οι οποίοι παίρνουν δύναμη και κάνουν τους Πέρσες να τραπούν σε φυγή. Πολλοί από τους ηγεμόνες τους είναι ήδη νεκροί.

Από τα πλούσια λάφυρα που πήρε ο Αλέξανδρος, έστειλε 300 πανοπλίες στην Αθήνα για να κατατεθούν στον Παρθενώνα. Στην αφιερωματική επιγραφή διέταξε να γραφούν τα εξής: «Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων από των βαρβάρων των την Ασίαν οικούντων». (Εξαιρούσε τους Λακεδαιμόνιους και τους στιγματίζε με αυτό τον τρόπο, διότι ήταν οι μόνοι Έλληνες που δεν πήραν μέρος στην εκστρατεία).

Στη συνέχεια διέταξε την ταφή των νεκρών του στρατιωτών μαζί με τα όπλα τους και διάφορα άλλα κτερίσματα, ενώ απάλλαξε τους γονείς και τα παιδιά τους, που βρίσκονταν στην Ελλάδα, από τους φόρους. Φρόντισε τους πληγωμένους, τους οποίους επισκέφθηκε προσωπικά. Διέταξε να ταφούν και οι αρχηγοί των Περσών και οι έλληνες μισθοφόροι που πολέμησαν στο πλευρό τους. Όσους όμως έπιασε αιχμάλωτους, τους έστειλε στη Μακεδονία για καταναγκαστικά έργα.

Η πρώτη μεγάλη αυτή νίκη του Αλέξανδρου άνοιξε το δρόμο για την κατάκτηση της Μικράς Ασίας : Σάρδεις, Έφεσος, Μίλητος, Αλικαρνασσός, Παμφυλία, Φρυγία προσκυνούν, η μία μετά την άλλη τον μεγάλο στρατηλάτη.

Ο Γόρδιος Δεσμός

Ήταν πια άνοιξη του 333 π.Χ όταν ο Αλέξανδρος έφτασε στην πόλη Γόρδιο. Εκεί υπήρχε μια άμαξα με έναν πολύπλοκο κόμπο, τον γνωστό **Γόρδιο Δεσμό**. Σύμφωνα με την παράδοση, όποιος τον έλυne θα γινόταν κύριος όλης της Ασίας. Ο Αλέξανδρος με αποφασιστικότητα και θάρρος σήκωσε το ξίφος του και το κατέβασε με δύναμη στο άλυτο αυτό πρόβλημα, δείχνοντας έτσι την πυγμή του να κυριεύσει την Ασία. Ο Γόρδιος Δεσμός είχε επιτέλους λυθεί.

Στη συνέχεια, αφού κατέλαβε την Καππαδοκία, έφτασε στον ποταμό Κύδνο και έπεσε στα νερά του για να δροσιστεί. Όμως αρρώστησε πολύ βαριά και σώθηκε χάρη στην περιποίηση του προσωπικού του γιατρού.

Βιβλιογραφία

- Εγκυκλοπαίδεια Δομή, Ιστορία των Ελλήνων, Ελληνιστικοί Χρόνοι, Τόμος 4.
- Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρος Larousse Britannica Τόμος 5.
- Έγχρωμη εγκυκλοπαίδεια junior μονοτονική Χάρη Πάτση τόμος 3.
- Εγκυκλοπαίδεια Για σας παιδιά τόμος 6.
- Φυλλάδιο
- Google εικόνες
- <http://www.alexanderofmacedon.info/greek/mapsgr.htm#battles>

ΟΜΑΔΑ : ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

- ◆ Μαριλένα Παπασιδέρη
- ◆ Βιβή Σπύρου
- ◆ Βικτώρια Σαλεβουράκη
- ◆ Ματίνα Ξύδη

ΥΠΟΘΕΜΑ 6 : **Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΡΙΑ**

Η Μάχη της Ισσοῦ

Όταν ο Αλέξανδρος έμαθε πώς ο Δαρείος, ο βασιλιάς των Περσών, είχε στρατοπεδεύσει στην απέναντι πεδιάδα των Σώχων με 200.000 περσικό στρατό και 30.000 μισθοφόρους, έσπευσε να τον συναντήσει, αφού άφησε στην πεδιάδα της Ισσοῦ τους τραυματίες και τους αρρώστους. Μα ο Δαρείος επειδή είδε πώς ο Αλέξανδρος αργούσε πήρε τον στρατό του και πήγε να τον συναντήσει από άλλο δρόμο.

Όταν έφτασε στην Ισσοῦ, βρήκε τους τραυματίες και άρρωστους Μακεδόνες στρατοπεδευμένους και τους σκότωσε. Ο Αλέξανδρος, μαθαίνοντας τη συμφορά επέστρεψε ταχύτατα πίσω και βρήκε τα περσικά στρατεύματα στην όχθη του ποταμού Πίναρου.

Αμέσως παρατάσσει το στρατό του. Αντιλαμβάνεται γρήγορα το μέγεθος του εχθρού. Το πεζικό υποστηρίζεται από τοξότες, σίγουρο σημάδι ότι ο Δαρείος δεν εμπιστεύεται τους πεζικάριούς του. Ο Αλέξανδρος κάνει την πρώτη του κίνηση, χρησιμοποιώντας ένα από τα πιο δυνατά όπλα του σπλοστασίου του, τον φόβο.

Ο απόλυτος τρόμος: οι μακεδόνες κτυπούν τις ασπίδες τους, κραδαινουν τα κοντάρια τους και προελαύνουν με πολεμικές κραυγές, που παγώνουν το αίμα των εχθρών. Ο Αλέξανδρος επιτίθεται διασχίζοντας το ποτάμι και βγαίνει στην απέναντι όχθη. Στο χάος που ακολουθεί, η αριστερή πτέρυγα των Περσών διαλύεται. Όταν ο Αλέξανδρος έρχεται τελικά αντιμέτωπος με τον Δαρείο, λογχίζει πρώτα τον σωματοφύλακά του. Γύρω από τον Αλέξανδρο

βρίσκονται Πέρσες στρατιώτες πανικόβλητοι και φοβισμένοι. Αντιμέτωπος μ' έναν ακατάβλητο μαχητή, ο Δαρείος επιλέγει τη φυγή. Όταν ο περσικός στρατός βλέπει τον βασιλιά του να αποχωρεί, πανικοβάλλεται περισσότερο. Εκείνη τη στιγμή κρίθηκε η κατάληξη της μάχης.

Ο Αλέξανδρος συνεχίζει ακάθεκτος. Καταδιώκει το Δαρείο και στην συνέχεια στρέφεται εναντίον των Ελλήνων μισθοφόρων. Αφού τους κατατροπώνει, επιστρέφει για το Δαρείο, όμως εκείνος έχει ήδη δραπετεύσει, αφήνοντας στην διάθεση του Αλέξανδρου αμύθητους θησαυρούς, το στρατό του και όλη την οικογένεια του: μητέρα, σύζυγο, αδελφή, γιο και δυο κόρες.

Οι απώλειες των Περσών τεράστιες: πάνω από 110.000 άνδρες νεκροί, έναντι 450 νεκρών Μακεδόνων. Την επομένη της μάχης, ο τραυματισμένος Αλέξανδρος επισκέφθηκε τους στρατιώτες του, έθαψε τους νεκρούς του, τίμησε τους πολεμιστές του και στη συνέχεια, έστειλε τον Παρμενίωνα να κυριεύσει τη Δαμασκό, απ' όπου πήρε πολλούς θησαυρούς και αιχμαλώτους.

Η πολιορκία της Τύρου

Μετά τη μάχη της Ισού, ο Αλέξανδρος και ο στρατός του κατευθύνονται στα παράλια του σημερινού Λιβάνου. Οι περισσότερες πόλεις παραδίδονται: Άραδος, Βύβλος, Σιδώνας. Τα πλοία της Κύπρου και της Φοινίκης μπαίνουν πλέον υπό τις διαταγές του. Σε όσους αδιαφορούσαν, ο Αλέξανδρος άφηνε να επιλέξουν: υποταγή ή θάνατος.

Όταν στη πλούσια πόλη της Τύρου, συναντιέται με αντιπροσωπεία της πόλης. Οι Τύριοι δηλώνουν υποταγή, όμως αρνούνται να του επιτρέψουν να μπει με τους μακεδόνες του στη πόλη και να θυσιάσει στο ιερό της. Και ενώ ο Αλέξανδρος ψάχνει να βρει ειρηνική λύση, οι Τύριοι σκοτώνουν τους κήρυκές του και πετούν τα πτώματά τους από τα τείχη. Έτσι ξεκινά η πιο μεγάλη και σκληρή πολιορκία της εκστρατείας του.

Η Τύρος ήταν χτισμένη πάνω σε ένα νησί και τη χώριζε από τη στεριά ένας πορθμός πλάτους 750 μέτρων. Ο Αλέξανδρος σκέφτηκε να γεμίσει τον πορθμό αυτό με κέδρους του Λιβάνου και με υλικό από τις γύρω πόλεις. Οι Τύριοι, βλέποντας την ταχύτητα και την αποτελεσματικότητα του σχεδίου του, επιτίθενται πυρπολώνοντας τις πολιορκητικές μηχανές του και τους πασσάλους του προγεφυρώματος, ενώ δε σταματούν να βάλουν τους εργάτες με τους

καταπέλτες τους. Ο Αλέξανδρος δίνει διαταγή στους μηχανικούς του να φτιάξουν κλιμακωτούς πολιορκητικούς πύργους πάνω σε πλοία με καταπέλτες που εκτόξευαν μεγάλους ογκόλιθους. Οι Τύριοι ενισχύουν τα τείχη και η πολιορκία συνεχίζεται.

Τότε φτάνουν αγγελιαφόροι από το Δαρείο, που ζητά να απελευθερωθεί η οικογένειά του και σε αντάλλαγμα θα παραχωρούσε όλα τα εδάφη από τον Ευφράτη ποταμό ως την ελληνική θάλασσα στο μακεδόνα βασιλιά. Λέγεται πως όταν ο Αλέξανδρος ενημέρωσε τους εταίρους για την πρόταση του Δαρείου, ο Παρμενίων του είπε: «*Εγώ, αν ήμουν Αλέξανδρος, θα τα έπαιρνα*», για να πάρει την απάντηση : «*Και εγώ, μα το Δία, αν ήμουν Παρμενίων*».

Ενώ η πολιορκία συνεχίζεται καταφθάνει ο ισχυρότατος στόλος που έχει πλέον αποκτήσει ο Αλέξανδρος: 250 πλοία. Ο στόλος της Τύρου βγαίνει για ναυμαχία, μόλις όμως αντικρίζει τον αντίπαλο επιστρέφει πίσω. Τότε ο Αλέξανδρος αποκλείει τις εξόδους των δυο λιμανιών και ταυτόχρονα βρίσκει το αδύναμο

σημείο των τειχών και στρέφει εκεί την κύρια επίθεσή του. Το νότιο τείχος γρήγορα καταρρέει και οι Μακεδόνες καταλαμβάνουν έναν-έναν όλους τους πύργους και τις επάλξεις. Παράλληλα, ο στόλος των ελλήνων μπαίνει στα δυο λιμάνια της πόλης και συντρίβει το στόλο των Τυρίων.

Μετά από 7 ανυπόφορους μήνες, η Τύρος παραδίδεται: 7.000 κάτοικοι θα σκοτωθούν και άλλοι 30.000 θα γίνουν σκλάβοι. Για να πάρουν παράδειγμα και οι άλλες πόλεις, ο Αλέξανδρος διατάζει να σταυρωθούν 2.000 πολεμιστές της Τύρου. Στη συνέχεια, αφήνει τους στρατιώτες του να εκφράσουν τα αιμοδιψή ένστικτά τους, σκοτώνοντας όλους σχεδόν τους άντρες που κατοικούσαν στο φρούριο. Ήταν μια φρικτή επίδειξη ωμότητας, που έδειξε όμως ξεκάθαρα σε άλλους τυχόν επίδοξους εχθρούς τι θα πάθαιναν στην περίπτωση που αντιστέκονταν.

Πηγές

http://history-pages.blogspot.gr/2011/10/blog-post_22.html

<http://www.pellaia.gr/alexader.htm>

ΟΜΑΔΑ : ΤΑ ΒΕΡΓΙΝΑΚΙΑ

- ◆ Αθηνά Χοτζάι
- ◆ Χάιντι Στέργιο
- ◆ Ιφιγένεια Ρώμα

ΥΠΟΘΕΜΑ 7 :

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΣΑΤΡΑΠΕΙΕΣ

Ο Αλέξανδρος στην Αίγυπτο

Μέχρι το φθινόπωρο του 332 π.Χ. οι Πέρσες είχαν εξαφανιστεί από τις περιοχές της ανατολικής Μεσογείου, εκτός από την Αίγυπτο. Η κατάληψη της Αιγύπτου ήταν απαραίτητη για να μπορούν να ελέγχονται όλα τα σημαντικά λιμάνια της ανατολικής και της νότιας Μεσογείου.

Ενώ μέχρι πριν από έναν αιώνα οι Αιγύπτιοι αντιμετώπιζαν τους Έλληνες σαν ανεπιθύμητους ξένους, η βοήθεια που αυτοί είχαν προσφέρει στους Φαραώ για την αντιμετώπιση του περσικού κινδύνου είχε αλλάξει την κατάσταση. Μόλις 10 χρόνια πριν, ο τελευταίος Φαραώ, ο Νεκτανεβώ, είχε εκθρονιστεί και οι Πέρσες είχαν εγκατασταθεί στην Αίγυπτο. Έτσι, ο ελληνικός στρατός που μπήκε στη χώρα, κάτω από τις διαταγές του Αλέξανδρου, έγινε δεκτός σαν ελευθερωτής από τον περσικό ζυγό.

Το καθεστώς των Περσών κατέρρευσε χωρίς καμιά αντίσταση. Ακόμα και ο Πέρσης σατράπης Μαζάκης διέταξε τις πόλεις να ανοίξουν τις πύλες τους στο μεγάλο στρατηλάτη. Ο Αλέξανδρος μπήκε πρώτα στο Πηλούσιο. Τοποθέτησε φρουρά στην πόλη και στη συνέχεια έφτασε στην Ηλιούπολη και στη Μέμφιδα. Εκεί ο Μαζάκης του παρέδωσε όλο το θησαυρό της πόλης και του παλατιού. Στο ιερό του Φθα, ακολούθησε την τελετή ενθρόνισης των παλιών Φαραώ. Από δω και πέρα, οι Αιγύπτιοι θα πιστεύουν πως ο Αλέξανδρος είναι γιος του Φαραώ Νεκτανεβώ, ο οποίος με τη μορφή φιδιού γονιμοποίησε την Ολυμπιάδα.

Ο Αλέξανδρος τίμησε όλους τους αρχαίους θεούς της Αιγύπτου. Στη συνέχεια οργάνωσε γυμναστικούς και μουσικούς αγώνες, σύμφωνα με τα

ελληνικά έθιμα. Και τέλος αποφάσισε να ιδρύσει μια νέα μεγάλη πόλη, για να διαδεχτεί την Τύρο, το σημαντικότερο λιμάνι της Μεσογείου, που ο ίδιος είχε καταλάβει και καταστρέψει λίγο νωρίτερα.

Το σημείο που διάλεξε, στο Κανωπικό στόμιο του Νείλου, ήταν στρατηγικό. Εδώ γινόταν το εμπόριο με βάρκες και πλοία από και προς την Αίγυπτο. Πολύ κοντά βρισκόταν το χωριό Ρακώτις, οι κάτοικοι του οποίου θα αναλάμβαναν το χτίσιμο. Και λίγο πιο πάνω, στους ασβεστολιθικούς λόφους, θα σκάβονταν εύκολα κανάλια για να φτάσει εύκολα πόσιμο νερό από το Νείλο. Το κυριότερο όμως πλεονέκτημα ήταν το φυσικό λιμάνι της περιοχής, με ένα μικρό νησάκι, το Φάρο, που εμπόδιζε την ανεξέλεγκτη είσοδο μεγάλων πολεμικών πλοίων. Έτσι ιδρύεται η Αλεξάνδρεια, βάσει πολεοδομικού σχεδίου, σε σχήμα παραλληλόγραμμου. Αρχιτέκτονας ήταν ο Δεινοκράτης ο Ρόδιος. Τέλος Ιανουαρίου του 331 π.Χ. γίνονται οι τελετές των εγκαινίων.

Το 330 π.Χ. ο Αλέξανδρος αποφασίζει να επισκεφθεί το ιερό του Άμμωνα στην έρημο της Σίβα, πραγματοποιώντας έτσι ένα ταξίδι τουλάχιστον 20 ημερών μέσα στην αφιλόξενη έρημο. Λέγεται πως πολλά θαυματουργά γεγονότα συνέβησαν κατά το ταξίδι αυτό: μια εντελώς ασυνήθιστη βροχόπτωση βοήθησε τον Αλέξανδρο και τη συνοδεία του να γλυτώσουν από τη δίψα, δυο κοράκια πετούσαν συνεχώς μπροστά τους για να τους δείχνουν το δρόμο, ενώ παρέα του κρατούσαν δυο φίδια που προπορεύονταν.

Όταν έφτασαν, ο ιερέας επέτρεψε μόνο στον Αλέξανδρο να μπει στο δωμάτιο του χρησμού. Εκεί ο μάντης του είπε πως ήταν γιος του Δία και ότι ο πατέρας του θα του έδινε την κυριαρχία όλης της γής.

Από τη Σίβα ο Αλέξανδρος επέστρεψε στη Μέμφιδα όπου δέχτηκε πρεσβείες από τις ελληνικές πόλεις, διοργάνωσε μεγάλους γυμναστικούς αγώνες, πρόσφερε θυσίες στον πατέρα του Άμμωνα-Ρα-Δία και παρέλαβε ενισχύσεις από τη Μακεδονία.

Την άνοιξη του 331 π.Χ. ο μεγάλος βασιλιάς έφυγε από την Αίγυπτο για τη Μεσοποταμία, προκειμένου να αντιμετωπίσει νέα επίθεση του Πέρση βασιλιά. Ωστόσο άφησε την Αίγυπτο πλήρως οργανωμένη επαρχία της αυτοκρατορίας του.

Την άνοιξη του 331 π.Χ. ο μεγάλος βασιλιάς έφυγε από την Αίγυπτο για τη Μεσοποταμία, προκειμένου να αντιμετωπίσει νέα επίθεση του Πέρση βασιλιά. Ωστόσο άφησε την Αίγυπτο πλήρως οργανωμένη επαρχία της αυτοκρατορίας του.

Ανατολικές Σατραπείες

Ο Αλέξανδρος φτάνει στη Φοινίκη, καταλαμβάνει τη Σαμάρεια, ιδρύει τις πόλεις Πέλλα, Δίον, Πιερία στη Συρία και περνά τον ποταμό Ευφράτη, γεφυρώνοντάς τον, παρά τις επιθέσεις περσικών αποσπασμάτων. Σκοπός του είναι να συναντήσει το Δαρείο, ο οποίος έχει συγκεντρώσει στρατό από τις ανατολικές σατραπείες. Ιδρύει το Νικηφόριον και την Έδεσσα και τότε πληροφορείται πως ο Δαρείο έχει συγκεντρώσει τεράστια στρατιά στη δυτική όχθη του ποταμού Τίγρη. Το ποτάμι όμως ήταν ιδιαίτερα δύσβατο, και μη θέλοντας να ριψοκινδυνέψει το πέρασμά του κάτω από τις επιθέσεις των τοξοβόλων του εχθρού, προχωρά στο Μπετζαμπντέ, και διασχίζει από εκεί τον Τίγρη.

Στις 30 Σεπτεμβρίου φτάνει στα Γαυγάμηλα, όπου έχει στρατοπεδεύσει ο Δαρείος. Ακολουθώντας τη συμβουλή του Παρμενίωνα, κατασκευάζει νέο

οχυρωμένο στρατόπεδο και ο ίδιος κατασκοπεύει τον εχθρό. Ο περσικός στρατός πλησίαζε τους 1.000.000 πεζούς και 40.000 ιππείς, 200 δρεπανηφόρα άρματα και 15 σπλισμένους ελέφαντες. Απέναντί τους, την 1^η Οκτωβρίου 331 π.Χ. παρατάσσονται οι 40.000 άνδρες του Αλέξανδρου και οι 7.000 ιππείς του. Οι Πέρσες επιτίθενται πρώτοι στο δεξί

πλευρό των Ελλήνων. Ο Αλέξανδρος στέλνει για ενίσχυση ιππείς, αναγκάζοντας έτσι το Δαρείο να στείλει και αυτός ενισχύσεις, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί κενό στην αριστερή του πλευρά, πράγμα που εκμεταλλεύεται άμεσα ο Μακεδόνας στρατηλάτης και επιτίθεται με τους εταίρους φτάνοντας στο κέντρο του περσικού στρατεύματος. Η φρουρά του Δαρείου τρέπεται σε φυγή και ο ίδιος ο Δαρείος αναγκάζεται να αποχωρήσει, παρασύροντας και όλο το στράτευμα. Η μάχη έχει ουσιαστικά λήξει. Ο Αλέξανδρος καταδιώκει τους Πέρσες ως τα Άρβηλα, ενώ ο Δαρείος έχει καταφύγει στη Μηδία, με λίγους μόνο ιππείς.

Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της μάχης, ένας μεγάλος αριθμός Περσών και Ινδών ιππέων κατόρθωσε να φτάσει στο ελληνικό στρατόπεδο, όπου κατέσφαξε τους υπηρέτες και τους ιπποκόμους.

Οι απώλειες του Δαρείου ήταν πάνω από 30.000 άνδρες, ενώ των Ελλήνων 100-500 άνδρες. Αμέτρητα τα λάφυρα για τους νικητές: χρήματα, τρόφιμα, εφόδια, τα όπλα και το άρμα του Δαρείου, οι 15 ινδικοί ελέφαντες.

Ο Αλέξανδρος αναγορεύεται μεγάλος βασιλιάς, τελώντας τις ανάλογες θυσίες και ιδρύει μια νέα Αλεξάνδρεια. Συνεχίζοντας, προελαύνει προς τα Σούσα, και την Περσέπολη, την οποία πυρπολεί ως αντίποινα για την πυρπόληση της Αθήνας κατά τους Ελληνοπερσικούς πολέμους. Ψάχνοντας το Δαρείο, προχωρά

προς τα Εκβάτανα, τα καταλαμβάνει και έτσι παίρνει στα χέρια του όλες τις εξουσίες της Περσικής Αυτοκρατορίας. Ο σκοπός της εκστρατείας έχει ουσιαστικά εκπληρωθεί και αποδεσμεύει όσους από τους συμμάχους του θέλουν να επιστρέψουν πίσω.

Στο μεταξύ ο σατράπης της Βακτρίας Βήσσος έχει συλλάβει το Δαρείο και έχει αναλάβει ο ίδιος την εξουσία. Ο Αλέξανδρος καταδιώκει τους στασιαστές και αυτοί, στην προσπάθειά τους να διαφύγουν, δολοφονούν το Δαρείο. Ο Αλέξανδρος στέλνει το σώμα του στην Περσέπολη, για να ταφεί με αυτοκρατορικές τιμές και κυνηγά το Βήσσο. Υποτάσσει την Υρκανία, ιδρύει την Αλεξάνδρεια των Αρείων και ξεχειμωνιάζει στη Δραγιανή, όπου καταφέρνει να γλυτώσει από μια συνωμοσία δολοφονίας του, που διοργάνωνε ο Φιλώτας, ο γιος του Παρμενίωνα. Η συνέλευση του μακεδονικού στρατού τον καταδικάζει σε θάνατο, αλλά για να αποφύγει τις αντιδράσεις του πατέρα του, ο Αλέξανδρος διατάζει τη δολοφονία του.

Ο Βήσσος έχει εγκατασταθεί στη Σογδιανή, όπου συλλαμβάνεται και εκτελείται. Ο μεγάλος στρατηλάτης βρίσκεται πλέον στην περιοχή του σημερινού Ουζμπεκιστάν, περνά στο Τατζικιστάν και ιδρύει την Αλεξάνδρεια Εσχάτη, τη μακρινότερη από όλες τις Αλεξάνδρειες.

Βιβλιογραφία

- Εγκυκλοπαίδεια Δομή, Ιστορία των Ελλήνων, Ελληνιστικοί Χρόνοι, Τόμος 4.
- http://stanitsasptolemaicegypt.blogspot.gr/2013/01/02_14.html
- <http://www.slideboom.com/presentations/522070/O-%CE%9C%CE%AD%CE%B3%CE%B1%CF%82-%CE%91%CE%BB%CE%AD%CE%BE%CE%B1%CE%BD%CE%B4%CF%81%CE%BF%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CF%84%CE%B1%CE%BB%CE%B1%CE%BC%CE%B2%CE%A>
- http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%BB%CE%AD%CE%BE%CE%B1%CE%BD%CE%B4%CF%81%CE%BF%CF%82_%CE%BF_%CE%9C%CE%AD%CE%B3%CE%B1%CF%82

ΟΜΑΔΑ : ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

- ◆ Δήμητρα Γιαννάτου
- ◆ Μαρία Βαμβούνη
- ◆ Εύα Λαμπαδιάρη
- ◆ Νεφέλη Λασπατζή

ΥΠΟΘΕΜΑ 8

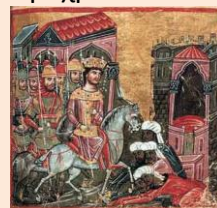
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΙΝΔΙΑ – ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ - ΘΑΝΑΤΟΣ

Εκστρατεία στην Ινδία

Το 327 π.Χ., μετά την κατάκτηση της Σογδιανής, ο Αλέξανδρος παντρεύεται τη Ρωξάνη, κόρη του πολέμαρχου Οξυάρτη και ξεκινά την κατάκτηση της ινδικής χερσονήσου. Θα πήγαινε ανατολικά. Αυτή είναι η διαδρομή που χρησιμοποιούσαν οι Πέρσες για να εισβάλλουν στην Ινδία και να κατακτήσουν τμήμα της χώρας. Ήθελε το τμήμα αυτό ως κληρονόμος της Περσικής αυτοκρατορίας

Αφήνει τον Αμύντα στην Βακτρία και φτάνει στον ποταμό Κωφήνα. Ο Ηφαιστίωνας και ο Περδίκκας προετοιμάζουν την προέλαση του μέχρι τον Ινδό ποταμό. Την άνοιξη του 326 π.Χ. περνά τον Ινδό ποταμό και συνεχίζει προς τον ποταμό Υδάσπη. Εκεί τον περιμένει ο Ινδός βασιλιάς Πώρος με το στρατό του. Τον Ιούνιο περνά τον πλημμυρισμένο Υδάσπη και συγκρούεται με τον εχθρό που διαθέτει ιππικό, πεζικό, άρματα και ελέφαντες. Ο Αλέξανδρος τον αιφνιδιάζει, και τον κατατροπώνει, με μεγάλες όμως απώλειες για το μακεδονικό στρατό. Στη μάχη αυτή τραυματίζεται θανάσιμα και το αγαπημένο άλογο του μακεδόνα βασιλιά, ο Βουκεφάλας. Ο Πώρος και οι άνδρες του κερδίζουν το σεβασμό του Αλέξανδρου, ο οποίος τον τοποθετεί Σατράπη στην περιοχή.

Στις όχθες του Υδάσπη, ιδρύθηκαν δυο πόλεις, η Νίκαια Αλεξάνδρεια και η Αλεξάνδρεια η Βουκεφάλα. Μετά τη νίκη του στα Σάλαγγα σταμάτησε στον ποταμό Υφάση. Στόχος του ήταν να συνεχίσει την εκστρατεία. Όμως ο στρατός αντέδρασε. Έτσι πάρθηκε η απόφαση της επιστροφής.

Ο Αλέξανδρος στράφηκε προς το Νότο. Ναυπήγησε στόλο και πλέοντας στους ποταμούς Υδάσπη και Ινδό, έδωσε φονική μάχη με τους Μαλλούς όπου τραυματίστηκε στο στήθος από βέλος. Τέλος, οχύρωσε και ανοικοδόμησε την πόλη Πάτταλα.

Ο δρόμος της επιστροφής

Για την επιστροφή η στρατιά χωρίστηκε σε 3 μέρη. Το πρώτο, με αρχηγό τον Κρατερό, εγκαταστάθηκε στην Καρμανία και περίμενε τον Αλέξανδρο. Το δεύτερο που το αποτελούσε ο στόλος, με αρχηγό το Νέαρχο κατάφερε να ανακαλύψει το θαλάσσιο δρόμο από την Ινδική μέχρι τις εκβολές του ποταμού Ευφράτη.

Το τρίτο με τον Αλέξανδρο ξεκίνησε από τα Πάτταλα με σκοπό την διάσχιση της ερήμου Γεδρωσίας. Εκεί αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες λόγω καύσωνα και έλλειψης νερού με αποτέλεσμα μεγάλες απώλειες. Μετά από 60 μέρες σταμάτησε για ανάπαυση και στη συνέχεια συναντήθηκαν και τα τρία τμήματα. Ο Νέαρχος συνέχισε τον περίπλου ως τις εκβολές του ποταμού Τίγρη ενώ ο Αλέξανδρος στην Περσέπολη διόρισε τον Πευκέστα σατράπη, μιας και του είχε σώσει τη ζωή στους Μαλλούς.

Το 324 π.Χ. διοργάνωσε γιορτές στα Σούσα για την ολοκλήρωση της κατάκτησης της Περσίας. Πάντρεψε πολλούς άντρες του με γυναίκες της περιοχής και ο ίδιος πήρε ως δεύτερη γυναίκα του την κόρη του Δαρείου, τη Στατεΐρα. Εξόφλησε τα χρέη των ελλήνων στρατιωτών και έδωσε δώρα και τιμές σε όσους είχαν ανδραγαθήσει. Επίσης, εκεί είχαν φέρει οι σατράπες 30.000 εκπαιδευμένους εφήβους Πέρσες που ονομάστηκαν «επίγονοι». Οργάνωσε νέες εκστρατείες. Ο ίδιος μέσω του ποταμού Ευλαίου κατευθύνθηκε προς την θάλασσα. Στην Ύπι απέλυσε τους ηλικιωμένους και τραυματισμένους στρατιώτες και ανακοίνωσε τη συνέχιση της εκστρατείας. Οι στρατιώτες του, καταπονημένοι, αντέδρασαν και αρνήθηκαν να τον ακολουθήσουν. Τότε όμως ο Αλέξανδρος μοίρασε σε Πέρσες αξιώματα και τους ονόμασε συγγενείς του, πράγμα που έκανε τους Μακεδόνες να του ζητήσουν συγγνώμη και να τον ακολουθήσουν.

Θάνατος

Ο Αλέξανδρος επιστρέφει στη Βαβυλώνα και αρχίζει να οργανώνει τον περίπλου της Αραβίας και των ακτών της Βόρειας Αφρικής. Τον Ιούνιο του 323 π.Χ. πριν την αναχώρηση για την Αραβία, παίρνει μέρος σε μεγάλο συμπόσιο. Αμέσως μετά παρουσιάζει πυρετό και αναγκάζεται να αναβάλει την ημερομηνία αναχώρησης. Και ενώ παρουσιάζει μικρή βελτίωση, καταρρέει και πάλι, χωρίς να μπορεί να περπατήσει, ή να μιλήσει. Οι στρατιώτες του περνούν από το κρεβάτι του

για να τον χαιρετίσουν. 10 μέρες αργότερα, τις 13 Ιουλίου 323 π.Χ., πεθαίνει.

Λίγο πριν πεθάνει του έθεσαν την ερώτηση σε ποιον αφήνει την βασιλεία του και η απάντηση ήταν «τω κρατίστω» που σημαίνει «στον ισχυρότερο». Σύμφωνα με μαρτυρίες, το σώμα του θάφτηκε σε ένα γυάλινο φέρετρο γεμάτο μέλι, αρωματισμένο με λιβάνι και άλλα μυρωδικά. Έμεινε 2 χρόνια στη Βαβυλώνα και το 321 π.Χ. ξεκίνησε για να μεταφερθεί στη Μακεδονία, πάνω σε εκπληκτική αρμάμαξα, η οποία ήταν πραγματικό αριστούργημα, μορφή ναού ιωνικού ρυθμού, την οποία έσερναν 64 άλογα. Η άμαξα αυτή μαζί με τη σαρκοφάγο στοίχισε ένα τεράστιο για την εποχή ποσό, που αντιστοιχεί σε σημερινά 160 εκατομμύρια ευρώ και χρειάστηκε ένας ολόκληρος χρόνος για να κατασκευαστεί. Όμως ο Πτολεμαίος, κυβερνήτης της Αιγύπτου, κατόρθωσε με δωροδοκία να κλέψει την άμαξα με το σώμα του νεκρού και να τη μεταφέρει στη Μέμφιδα, στη Νεκρόπολη της βόρειας Σαχάρας. Αργότερα μεταφέρθηκε στην Αλεξάνδρεια, στο Μαυσωλείο του Αλέξανδρου, απ' όπου και χάθηκαν τα ίχνη του, μέχρι σήμερα.

Απόγονοι

Λίγους μήνες μετά το θάνατό του γεννήθηκε από τη Ρωξάνη ο γιος του, που ονομάστηκε επίσης Αλέξανδρος Δ΄ και ήταν ο νόμιμος διάδοχος της τεράστιας αυτοκρατορίας. Όμως σε ηλικία 13 χρόνων δολοφονήθηκε μαζί με τη μητέρα του στην Αμφίπολη το 310 π.Χ. με διαταγή του Κάσσανδρου. Την ίδια χρονιά δολοφονήθηκε και ο γιος που είχε αποκτήσει με τη Βαρσίνη, μια από τις ερωμένες του, ο Ηρακλής. Λίγα χρόνια νωρίτερα είχε θανατωθεί η μητέρα του Ολυμπιάδα στη Πύδνα, αφού όμως είχε φροντίσει να δολοφονηθεί ο ετεροθαλής αδελφός του ο Φίλιππος Γ΄ Αριδαίος. Οι αδελφές του Κλεοπάτρα και Κυνάνη δολοφονήθηκαν επίσης, ενώ η ετεροθαλής αδελφή του Θεσσαλονίκη, παντρεύτηκε τον Κάσσανδρο, ο οποίος ίδρυσε προς τιμήν της την ομώνυμη πόλη.

Δυστυχώς, με το θάνατο του Αλέξανδρου, ξεκίνησε μια διαμάχη πολλών δεκαετιών ανάμεσα στους επιγόνους του, οι οποίοι τελικά μοίρασαν το βασίλειο. Συνέχισαν όμως τις μεταξύ τους διαμάχες για αιώνες, μέχρι την κατάλυση των κρατών τους, κυρίως από τους Ρωμαίους.

Βιβλιογραφία

- http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%BB%CE%AD%CE%BE%CE%B1%CE%BD%CE%B4%CF%81%CE%BF%CF%82_%CE%BF_%CE%9C%CE%AD%CE%B3%CE%B1%CF%82
- http://www.tdpapazois.gr/gr_mel/5.htm
- http://theseus-aegean.blogspot.gr/2012/01/blog-post_16.html
- Περιοδικό «Αμφίπολη», ειδική έκδοση του National Geographic.

Ομάδα: **ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ :**

- ◆ Αντώνης Κορρές
- ◆ Χρήστος Πέκος
- ◆ Βαγγέλης Μωραίτης

ΥΠΟΘΕΜΑ 9 :

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΣ :

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΕΣ

Ο μακεδονικός στρατός

Ο στρατός του Αλέξανδρου ήταν δημιούργημα του πατέρα του Φίλιππου. Ωστόσο, ο ίδιος πρόσθεσε τις δικιές του πινελιές, έτσι ώστε να γίνει ένα ιδανικό εργαλείο ενάντια των Περσών.

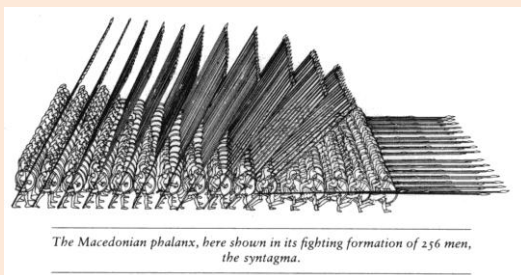
Αποτελούνταν από 4 μέρη:

1. Τη «**Μακεδονική Φάλαγγα**»
2. Το «**Μακεδονικό Ιππικό**»
3. Το «**Μακεδονικό Πεζικό**»
3. Τις «**Μακεδονικές Μηχανές**»

Η Μακεδονική Φάλαγγα

Τη μακεδονική φάλαγγα εμπνεύστηκε ο Φίλιππος Β΄ από τους Θηβαίους και τους Θεσσαλούς. Τη συγκροτούσαν ελεύθεροι επαγγελματίες της Μακεδονίας. Αποτελούνταν από 9.000 φαλαγγίτες, οι οποίοι ήταν χωρισμένοι σε 6 τάξεις των 1.500 ατόμων. Μάχονταν στην πρώτη γραμμή και ήταν οπλισμένοι με βαρύ δόρυ την «Σάρισα», με μήκος περίπου 6 μέτρα, που εμπόδιζε τον εχθρό να πλησιάσει και να τους πλήξει. Οι πεζέταιροι, έφεραν περικεφαλαία σε διάφορα χρώματα, θώρακα μεταλλικό, χάλκινες κνημίδες,

The Macedonian phalanx, here shown in its fighting formation of 256 men, the syntagma.

ασπίδα μικρότερη από των άλλων Ελλήνων και κυρτότερη, την οποία κρέμαγαν στον ώμο για να έχουν ελεύθερα και τα δύο χέρια, προκειμένου να χειρίζονται τη σάρισα, και ξίφος ίσιο και κοντό, για την περίπτωση που καταστρεφόταν στη μάχη η σάρισα.

Η μακεδονική φάλαγγα είχε το πλεονέκτημα της μεγάλης δύναμης κρούσης, μιας και οι σάρισες προεξείχαν τουλάχιστον 5 μέτρα μπροστά από την πρώτη

γραμμή πολεμιστών, ενώ το μεγάλο της βάθος, της πρόσθετε τρομερή ορμή. Μειονεκτήματά της ήταν τα εκτεθειμένα της πλευρά και η αδυναμία άμυνας, αν διασπαζόταν. Ωστόσο, τόσο ο Φίλιππος, όσο και ο Αλέξανδρος είχαν αντιληφθεί αυτές τις αδυναμίες, και γιαυτό χρησιμοποιούσαν τη φάλαγγα για να καθηλώσουν τον εχθρό και να τον εγκλωβίσουν, ούτως ώστε να επιτεθεί το βαρύ ιππικό. Η στρατηγική αυτή, διδάσκεται ακόμα και σήμερα στις στρατιωτικές ακαδημίες, με τον όρο «Τακτική Σφύρας και Άκμωνος». Για να δείξει ο βασιλιάς πόσο μεγάλη ήταν η σημασία της, ονόμασε τους φαλαγγίτες, «πεζέταιρους», αντίστοιχα με την ονομασία «Εταίροι», που ήταν οι ιππείς με αριστοκρατική καταγωγή.

Μακεδονικό Ιππικό

Όταν ο Φίλιππος έγινε βασιλιάς, το ιππικό σώμα των εταίρων –περίπου 600 άνδρες- ήταν ουσιαστικά μια μεγάλη βασιλική σωματοφυλακή. Τα άλογά τους ήταν μεγαλόσωμα και δυνατά, ενώ οι ίδιοι ήταν πολύ καλά οπλισμένοι. Όμως, δεν ήταν ιδιαίτερα αποτελεσματικοί στη μάχη.

Έτσι ο Φίλιππος, διεύρυνε το σώμα αυτό, προάγοντας Μακεδόνες, Θεσσαλούς και Νοτιοέλληνες ικανούς ιππείς στην ανώτερη κοινωνική τάξη. Έτσι μέχρι τα χρόνια του Αλέξανδρου, το μακεδονικό ιππικό αριθμούσε τουλάχιστον 2.000 βαριούς ιππείς και 1,500 ελαφρούς, αποτελώντας έτσι μια τρομερή δύναμη. Ο οπλισμός τους περιελάμβανε περικεφαλαία, θώρακα, κνημίδες και ξίφος, ενώ τα άλογα είχαν προμετωπίδα και προστερνίδα.

Για πρώτη φορά, από τον Αλέξανδρο, χρησιμοποιήθηκε το ιππικό στη μάχη της Χαιρώνειας σε καθαρό ρόλο κρούσης, και όχι σε αντιμετώπιση του αντίπαλου ιππικού, όπως γινόταν ως τότε. Και υπήρξε τόσο αποτελεσματικό, που ο Αλέξανδρος δεν έπαψε ποτέ να το χρησιμοποιεί σαν κύρια δύναμη επίθεσης.

Μακεδονικό πεζικό

Το μακεδονικό πεζικό αποτελούταν από μεγάλο αριθμό οπλιτών. Μεταξύ αυτών υπήρχαν τοξότες, πελταστές, το σώμα των ψιλών, που ήταν ελαφρά οπλισμένοι στρατιώτες, αλλά και το σώμα των υπασπιστών, που σκοπό είχαν να αντιμετωπίζουν όποια έκτακτη ανάγκη παρουσιαζόταν κατά τη διάρκεια της μάχης.

Μακεδονικές Μηχανές

Ο Φίλιππος μάζεψε από όλη την Ελλάδα τους καλύτερους μηχανικούς, για να διδάξουν στους Μακεδόνες την κατασκευή και τη χρήση πολιορκητικών μηχανών. Ιδιαίτερα αποτελεσματικά όπλα αποδείχθηκαν οι **πύργοι**, οι **καταπέλτες** και οι «**ελεπόλεις**», μηχανές που εξαπέλυαν βλήματα.

Επίσης τρομερά όπλα αποδείχθηκαν και οι **κριοί**, των οποίων ο σκοπός ήταν να προκαλέσουν ρήγματα στα τείχη.

Κατά τη διάρκεια της πολιορκίας της Τυρού, ο Αλέξανδρος τοποθέτησε μηχανές σε πλοία, τα οποία προσπαθούσαν να πλησιάσουν τα τείχη και να τους προξενήσουν ρήγματα.

Πηγές

- <http://www.militaryhistory.gr/articles/view/34>
- <http://history-of-macedonia.com/2010/07/02/arxaios-makedonikos-stratos-organosi/>
- http://greekworldhistory.blogspot.gr/2013/04/blog-post_18.html
- http://www.army.gr/html/GR_Army/sxoles/spz/ISTORIA_PEZIKOU.html

Ομάδα: ΟΙ ΘΕΟΙ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΠΕΛΛΑ

- ◆ Δημήτρης Κοντογιάννης
- ◆ Χριστίνα Κουκουβέλα
- ◆ Κυριακή Λιούμη
- ◆ Ισιδώρα Οικονομίδου

ΥΠΟΘΕΜΑ 10 :

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΘΥΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟ Μ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

Εισαγωγή

Παρότι έζησε πολλούς αιώνες πριν, ο Μέγας Αλέξανδρος εξακολουθεί να ζει μέσα από θρύλους, μύθους και ιστορικές ανακαλύψεις. Υπάρχουν ακόμα πολλά αναπάντητα ερωτήματα, σχετικά με τη ζωή και το θάνατό του. Παρ'όλα αυτά, υπάρχουν πολλοί μύθοι που προσπαθούν να καλύψουν τα ερωτήματα αυτά.

Τον τελευταίο καιρό, ευρήματα στην Αμφίπολη, έχουν φέρει στο επίκεντρο το μυστήριο του τάφου του Μ. Αλεξάνδρου. Αμέτρητοι θρύλοι και θεωρίες προσπαθούν να λύσουν το μυστήριο αυτό, όπως επίσης και την αιτία θανάτου του.

Τι ήταν ο Μέγας Αλέξανδρος;

Κάθε εποχή δημιούργησε μια δική της εκδοχή, για το τι ήταν ο Μ. Αλέξανδρος.

Η εβραϊκή παράδοση, για παράδειγμα, τον αναφέρει ως δάσκαλο και προφήτη. Οι μεταγενέστερες ελληνικές και συριακές παραλλαγές, δίνουν έμφαση στην πίστη του στο Θεό. Κατά τον ευρωπαϊκό Μεσαίωνα, πιστευόταν πως ο Μ. Αλέξανδρος ήταν ιππότης. Το πρόσωπό του μνημονεύεται συχνότατα στην περσική ποίηση, ως Εσκαντέρ στο Βιβλίο των Σάχηδων, σε ινδικά κείμενα ως Εσκαντέρ Ναμέ, αλλά και στο Κοράνι των Μουσουλμάνων, όπου αναφέρεται ως Δου 'λ Καρνέϋν, δηλ. Δικέρατος, μιας και ήταν βασιλιάς της Ελλάδας και της Περσίας, δηλαδή των δύο άκρων του τότε κόσμου. Σύμφωνα με ένα συριακό μύθο, ο Αλέξανδρο παρακάλες το θεό-πατέρα του να φέρει κοντά τα δυο βουνά της Κασπίας, και τότε έχτισε ανάμεσα ένα τείχος από σίδηρο για να εμποδίζει τους Σκύθες από το εισβάλλουν στη γη, σχηματίζοντας έτσι τις Κασπίες Πύλες.

Στους Βυζαντινούς ήταν πολύ δημοφιλείς οι ιστορίες για τον Αλέξανδρο: τον φαντάζονταν ως άγιο και ασκητή και ιδρυτή μοναστηριών στην έρημο. Τέλος, για τους σύγχρονους Έλληνες, αποτελεί έναν από τους εκπροσώπους της Ρωμιούσης και θεωρείται ο άρχοντας των καταιγίδων και πατέρας των νεράιδων. Σε κρητικό τραγούδι παρουσιάζεται να έχει ενώσει τη Μαύρη Θάλασσα με τη Μεσόγειο,

ανοίγοντας το Βόσπορο. Ακόμα, εμφανίζεται συχνά στις παραστάσεις του Καραγκιόζη (ο Μεγαλέξανδρος και η Γοργόνα, ο Μεγαλέξανδρος και ο καταραμένος όφις).

Εκτός όμως από τις παραδόσεις, πολλοί ιστορικοί έχουν εκφέρει τη γνώμη τους για το σχεδόν μυθικό πλέον πρόσωπο του. Ο Αρριανός αναφέρεται σε έναν ατίθασο νεαρό τυχοδιώκτη, με μεγάλο πόθο για όλο και περισσότερες ανακαλύψεις. Ο Κόιντος Κούρτιο Ρούφο τονίζει τη μισαλλοδοξία του, τις εκρήξεις οργής και τον αδίστακτο χαρακτήρα του. Ο Donald G. Engels τονίζει τη στρατιωτική του μεγαλοφυΐα. Ωστόσο, είναι πλέον παγκόσμια παραδεκτό, πως ο Αλέξανδρος υπήρξε το πρότυπο του ευφυούς στρατηλάτη, για τους δε Έλληνες αποτελεί το σύμβολο της συνέχισης του έθνους μέσα στους αιώνες.

Οι μύθοι για τον Μ.Αλέξανδρο αμέτρητοι. Κάποιοι από αυτούς αντλούνται από το «Μυθιστόρημα του Μ. Αλεξάνδρου», βιβλίου του Ψευδοκαλλισθένη, που η παλαιότερη εκδοχή του χρονολογείται από τον 3^ο μ.Χ. αιώνα περίπου και που περιγράφει τη ζωή και τις πράξεις του μεγάλου μακεδόνα, δημιουργώντας έναν επικό κύκλο γύρω από το όνομά του.

Αναφέρεται λοιπόν, μεταξύ άλλων στο εν λόγω βιβλίο, πως ο Αλέξανδρος ήταν στην πραγματικότητα γιος του Νεκτανεβώ, του τελευταίου Φαραώ της Αιγύπτου. Εκτός από τις γνωστές σε όλους μας εκστρατείες του στην Ασία, το βιβλίο αναφέρεται στους μυθικούς πολέμους του Αλέξανδρου με τους Κενταύρους, τη συνάντησή του με τις Σειρήνες, την επίσκεψή του στις Αμαζόνες.

Το 12ο αιώνα ο Αλβέριχος ντε Μπεζανσόν έγραψε επικά ποιήματα με κεντρικό πρόσωπο το Μ. Αλέξανδρο.

Θεϊκή σπορά

Σύμφωνα με το μύθο, η Ολυμπιάδα ήταν πολύ πικραμένη, επειδή δεν μπορούσε να κάνει παιδιά και φοβόταν πως ο Φίλιππος θα την παρατούσε. Έτσι ζήτησε βοήθεια από το μεγάλο Φαραώ και μάγο Νεκτανεβώ. Αυτός την έπεισε πως με τη βοήθεια των μαγικών του δυνάμεων θα καλούσε τον Άμμωνα-Δία να ζευγαρώσει μαζί της και να της χαρίσει τον πολυπόθητο διάδοχο. Έτσι το ίδιο βράδι, εμφανίζεται στην Ολυμπιάδα ο Άμμωνας-Δίας με τη μορφή τράγου, που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Νεκτανεβώ και συνευρίσκεται μαζί της. Η Ολυμπιάδα μένει έγκυος και έτσι γεννιέται ο Μ. Αλέξανδρος.

Ο Αλέξανδρος και η Γοργόνα

Ο Αλέξανδρος ο Βασιλιάς, σαν πολέμησε και πήρε όλα τα βασίλεια του κόσμου και τον έτρεμε όλη η γη κι η οικουμένη, κάλεσε τους μάγους και τους ρώτησε:

- Πείτε μου εσείς που κατέχετε της μοίρας τα γραμμένα, τι μπορώ να κάνω για να ζήσω πολλά χρόνια, να χαρώ τον κόσμο που τον έκανα όλον δικό μου;

- Βασιλιά μου πολυχρονεμένη, η δύναμή σου είναι πολλή μα όσα έχει γράψει η μοίρα δεν μπορούν να ξεγραφτούν. Ένα μόνο πράγμα είναι που μπορεί να σε κάνει να χαρείς τα βασίλεια και τη δόξα σου, είναι το Αθάνατο νερό που όποιος το πιει, δεν φοβάται να πεθάνει. Για να το πάρει όμως κάποιος, πρέπει να περάσει ανάμεσα από δυο βουνά που χτυπά το ένα πάνω στο άλλο ασταμάτητα κι ούτε πουλί πετούμενο δεν προλαβαίνει να περάσει. Άμα περάσεις τα δυο βουνά, είναι ένας δράκος.

Ο Αλέξανδρος, πέρασε τα δυο βουνά, σκότωσε τον ακοίμητο δράκο και πήρε το γυαλί με το Αθάνατο Νερό. Όταν γύρισε στο παλάτι και το είδε η Αδελφή του χωρίς να ξέρει τι είναι, το χύνει. Όταν ο Αλέξανδρος πήγε να πιει το νερό, δεν το βρήκε. Ρώτησε την Αδελφή του κι αυτή του είπε πως δεν ήξερε τι ήταν και το έχυσε. Ο

Αλέξανδρος θύμωσε και από τη στεναχώρια του, την καταράστηκε να γίνει γοργόνα.

Από τότε γυρνάει στην θάλασσα και ρωτάει τους ναυτικούς αν ζει ο αδερφός της. Όταν της λένε ότι πέθανε, τότε από τη στεναχώρια της, βυθίζει το καράβι. Όσοι της πουν ότι «Ζει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει» από τη χαρά της σταματάει τους ανέμους και τα κύματα.

Ο βασιλιάς Αλέξανδρος και οι Νεράιδες

Ο βασιλιάς Αλέξανδρος αγάπησε κάποτε μια νεράιδα. Την έβλεπε μόνο τη νύχτα και μιλούσε μαζί της. Γιαυτό και τον συμπαθούσαν οι άλλες νεράιδες και τον βοήθησαν να γίνει μεγάλος και τρανός. Κάποια στιγμή όμως θύμωσε μαζί τους και τότε καταστράφηκε και αυτός και το βασίλειό του.

Οι νεράιδες όμως ακόμα τον θυμούνται και τον αγαπούν. Και όταν σηκώνουν ανεμοστρόβιλο, αν αυτός που βρίσκεται κοντά πει τρεις φορές «Μέλι και γάλα! Από δω πέρασε ο βασιλιάς Αλέξανδρος. Ζει και βασιλεύει», πέφτει αμέσως ο ανεμοστρόβιλος.

Το μηδικό υγρό

Οι επτά Σοφοί έδωσαν προσαγή σε ένα ταλαντούχο σιδηρουργό να τους κατασκευάσει ένα σιδερένιο ομοίωμα αλόγου, μαζί με τον καβαλάρη του. Καθώς το άγαλμα ήταν κούφιο από μέσα, το γέμισαν με πετρέλαιο και του βάλανε φωτιά, η οποία έβγαινε από το στόμα του αλόγου και του επιβάτη. Ο μύθος λέει, πως ο Αλέξανδρος ενθουσιασμένος πρόσταξε να του φτιάξουν πολλά τέτοια άλογα, τα οποία έριξε πάνω στους ελέφαντες του Πύρου, διαλύοντας έτσι το μεγαλύτερο όπλο του αντιπάλου του.

Το πηγάδι της ζωής

Στην αραβική μυθολογία, ο Αλέξανδρος, αφού παντρεύεται τη βασίλισσα των Αμαζόνων, ξεκινά το ταξίδι του για τη Γη του Σκότους, προκειμένου να βρει το Πηγάδι της Ζωής, μιας που έχει μάθει πως η ζωή του έχει φτάσει σχεδόν στο τέλος της.

Μαζί του ταξιδεύει ο μάγισσός του ο Αντρέας, ο οποίος κάποια στιγμή βρίσκει τυχαία το Πηγάδι της Ζωής, κάνει μπάνιο σ' αυτό και τρέχει γρήγορα

να ειδοποιήσει τον κύριό του. Μα όσο κι αν ψάχνουν και οι δυο, δεν καταφέρνουν να το ξαναβρούν. Έτσι ο μάγειρας μένει αθάνατος, ενώ η μοίρα του Αλέξανδρου είναι να πεθάνει.

Ο θάνατος του Μ. Αλεξάνδρου

Άλλο ένα από τα άλυτα μυστήρια που απασχολούν τους ιστορικούς μέχρι σήμερα, είναι και ο θάνατος του μεγάλου στρατηλάτη. Επικρατέστερη από τις θεωρίες των ιστορικών είναι πως τις τελευταίες μέρες της ζωής του, ο Αλέξανδρος έπασχε από ελονοσία, ή από τον ιό του Δυτικού Νείλου. Άλλοι πάλι πιστεύουν πως κάποιο από τα τραύματα του είχε επιμολυνθεί, πράγμα που απέβη μοιραίο. Φυσικά, καθώς ο Αλέξανδρος είχε πολλές συζύγους και ακόμα περισσότερες ερωμένες, δεν μπορεί να αποκλειστεί και η εκδοχή να δηλητηριάστηκε από κάποια από τις γυναίκες του από ζήλεια. Άλλοι θεωρούν πως υπάρχει το ενδεχόμενο να πέθανε από ιατρικό σφάλμα. Οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν ένα φυτό, γνωστό ως «λευκό ελλέβορο», για την καταπολέμηση της ναυτίας μετά από υπερβολική δόση φαγητού. Το φυτό όμως αυτό ήταν θανάσιμο σε μεγάλες δόσεις.

Ο πιο «τραβηγμένος» θρύλος γύρω από το θάνατο του μακεδόνα βασιλιά είναι αυτός που γράφτηκε από ένα δανό μοναχό το 1260 μ.Χ. Σύμφωνα με αυτόν, ο Αλέξανδρος θέλησε εκτός από τον τότε γνωστό κόσμο, να κατακτήσει και τον κόσμο των νεκρών. Έτσι, αφού ήπιε δηλητηριασμένο κρασί, έδωσε το δαχτυλίδι του στον Περδίκκα και πέθανε.

Πηγές

- http://www.visaltis.net/2013/04/blog-post_10.html
- http://akritas-history-of-makedonia.blogspot.gr/2010/10/blog-post_07.html
- Βιβλίο : Μέγας Αλέξανδρος: Θρύλος-Μύθος-Ιστορία

ΟΜΑΔΑ : Κ.Α.Λ.Μ.

- ◆ Καρρά Μαρία
- ◆ Αγγελή Δήμητρα
- ◆ Λιέπουρη Κωνσταντίνα
- ◆ Μακρυδάκη Ελευθερία

ΥΠΟΘΕΜΑ 11 :

ΒΟΥΚΕΦΑΛΑΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ποιος ήταν ο Βουκεφάλας;

Πολύ λίγα άλογα στην ελληνική, αλλά και στην παγκόσμια ιστορία έχουν κερδίσει τη φήμη του αγαπημένου αλόγου του Μ. Αλεξάνδρου. Δυστυχώς, λίγα πράγματα γνωρίζουμε γιαυτόν. Αν και πολλοί τον θεωρούν μαύρο, μάλλον ήταν χρώματος σκούρου καφέ, που πλησίαζε το μαύρο. Και παρότι όλοι τον φανταζόμαστε σαν ένα τεράστιο άλογο, η αλήθεια είναι πως μάλλον ήταν σχετικά μικρόσωμος.

Όταν διασταυρώθηκαν στη Θεσσαλία τα ελληνικά άλογα με σκυθικά και περσικά, προέκυψε μια νέα ράτσα, με εξαιρετική κίνηση, εκπληκτική ταχύτητα, μεγάλη αντοχή και μακροζωία. Αυτά τα άλογα χρησιμοποιούσε ο Φίλιππος, και από αυτά γεννήθηκε κάποια στιγμή ο Βουκεφάλας, στα εύφορα βοσκοτόπια της Θεσσαλίας.

Πώς προήλθε το όνομα Βουκεφάλας

Για την ονομασία του υπάρχουν διάφορες εκδοχές.

Βυζαντινοί σχολιαστές αρχαίων κειμένων αναφέρουν τη χρήση του όρου «βουκέφαλος» για να δηλώσουν μια συγκεκριμένη ράτσα αλόγων από τη Θεσσαλία, που είχαν στο μέτωπό τους σα σφραγίδα ένα κεφάλι βοδιού. Μιας λοιπόν και σύμφωνα με διάφορες πηγές, το αγαπημένο άλογο του Αλέξανδρου είχε χαραγμένο στο μηρό του ένα κεφάλι βοδιού, αυτή φαίνεται η πιο πιθανή ερμηνεία.

Άλλοι αναφέρουν πως το το κεφάλι του βοδιού βρισκόταν στο μέτωπό του, κάτι που όμως δε φαίνεται πουθενά στις απεικονίσεις του αλόγου.

Τέλος, άλλη εκδοχή είναι ότι το όνομα Βουκεφάλας προέρχεται από το εύρος του μετώπου του, πράγμα το οποίο επίσης δεν μπορεί να αποδειχτεί.

Ο Αλέξανδρος δαμάζει το άγριο άλογο

Ο Φίλιππος αγόρασε το Βουκεφάλα από το Φιλόνικο το Θεσσαλό, στο μυθικό για την εποχή ποσό των 16 ταλάντων. Όταν στη συνέχεια διέταξε τους υπηκόους του να το ιππεύσουν, συνειδητοποίησε ότι το άλογο ήταν άγριο και τελείως ατίθασο, δε δεχόταν αναβάτη, αλλά ούτε και υπάκουε στη φωνή κανενός. Θυμωμένος ο Φίλιππος, διέταξε να το πάρουν από μπροστά του, μετανιωμένος για το τεράστιο ποσό που έχασε αγοράζοντάς το.

Τότε, σύμφωνα με το θρύλο, επενέβη ο νεαρός Αλέξανδρος, λέγοντας πως είναι κρίμα να χαραμιστεί ένα τέτοιο άλογο εξαιτίας άχρηστων ιππέων. Ο Φίλιππος τον προκάλεσε να δοκιμάσει να τον δαμάσει, επικρίνοντάς τον για τον τρόπο που χαρακτήρισε τους ιππείς του

Ο Αλέξανδρος γνώριζε ότι τα άλογα παρατηρούν τις κινήσεις των χεριών και του κεφαλιού και αντιδρούν αμέσως. Ακόμα κατάλαβε ότι το περήφανο άτι τρόμαζε από τη σκιά του. Έτσι το πλησίασε με αργές κινήσεις, το χαίδεψε, έπιασε απαλά τα χαλινάρια και το έστρεψε έτσι, ούτως ώστε να μη βλέπει τη σκιά του. Το άλογο κατάλαβε πως δεν είχε τίποτα να φοβηθεί και ηρέμησε. Ο Αλέξανδρος το καβάλησε και τραβώντας ελαφρά το χαλινάρι το κρατούσε υπό τον έλεγχό του. Μόλις όμως είδε ότι το άλογο έπαψε να είναι άγριο και αδημονούσε να τρέξει, το άφησε να καλπάζει μέχρι την άκρη της πεδιάδας. Στη συντροφιά του Φίλιππου επικράτησε αγωνία και σιωπή, όταν όμως ο Αλέξανδρος έκανε στροφή και επέστρεψε κοντά τους ασφαλής και χαμογελαστός, όλοι ξέσπασαν σε ζητωκραυγές. Και ο Φίλιππος συγκινημένος τον φίλησε και του είπε : «Παιδί μου, αναζήτησε βασίλειο αντάξιο σου, γιατί η Μακεδονία δε σε χωρά».

Από τότε, και για τα επόμενα 20 χρόνια, ο Αλέξανδρος συνοδευόταν πάντα από το λατρεμένο του άλογο, το οποίο μέχρι το τέλος της ζωής του , δεν άφησε κανέναν άλλο να το ιππεύσει.

Ο θάνατος του Βουκεφάλα

Παρότι η θνησιμότητα των αλόγων μάχης της εποχής εκείνης ήταν ιδιαίτερα μεγάλη και οφειλόταν στις τεράστιες αλλαγές των κλιματολογικών συνθηκών, στις κακουχίες και στους σοβαρούς τραυματισμούς κατά τη διάρκεια των μαχών, ο Βουκεφάλας φαίνεται πως έζησε αρκετά χρόνια. Σύμφωνα με μαρτυρίες, το άλογο τραυματίστηκε θανάσιμα στη μάχη του ποταμού Υδάσπη το 325 π.Χ. Ο Αλέξανδρος πόνεσε πολύ με το θάνατό του. Λέγεται πως του έκανε κανονική κηδεία και στη συνέχεια ίδρυσε προς τιμή του μια πόλη, την Αλεξάνδρεια Βουκεφάλα.

Πηγές

- <http://weather.vouhead.gr/wxbucephalus.php#bucephalus002>
- <http://www.horsesport.gr/index.php/el/alogo-frontida-el/435-voukefalas-o-vasilias-ton-alogon>
- http://pluton22.blogspot.gr/2012/09/blog-post_24.html

ΟΜΑΔΑ : ΟΙ ΘΕΟΙ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΠΕΛΛΑ

- ◆ Δημήτρης Κοντογιάννης
- ◆ Χριστίνα Κουκουβέλα
- ◆ Κυριακή Λιούμη
- ◆ Ισιδώρα Οικονομίδου

ΥΠΟΘΕΜΑ 12

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

Η προσωπικότητα του Μ. Αλεξάνδρου επηρέασε βαθύτατα την τέχνη μετά τον θάνατό του, αλλά και μέχρι τα πρόσφατα χρόνια. Έχουν βρεθεί νομίσματα, πίνακες ζωγραφικής και πάρα πολλά είδη δημιουργίας που έχουν σχέση με τον Μέγα Αλέξανδρο.

Για παράδειγμα, έχουν βρεθεί αντίγραφα που είχαν δημιουργήσει καλλιτέχνες (όπως ο Λύσιππος), που προσπαθούσαν να αποδώσουν την μορφή και το πρόσωπο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Επίσης, έχουν βρεθεί πάρα πολλά μετάλλια, ανάγλυφα, ακόμα και ψηφιδωτά, τα οποία όλα εμφανίζουν την μορφή του Αλέξανδρου. Το διασημότερο ψηφιδωτό είναι εκείνο της Πομπηίας, όπου απεικονίζεται ο Αλέξανδρος στην μάχη της Ισσού. Το συγκεκριμένο ψηφιδωτό, θεωρείται αντίγραφο του πίνακα ζωγραφικής του Απελλή, ο οποίος είναι άλλος ένας διάσημος καλλιτέχνης, ευνοούμενος του μεγάλου αυτοκράτορα εκείνου.

Τέλος, η επιρροή του Αλέξανδρου ήταν τόσο μεγάλη, ώσπου αποτέλεσε μέχρι και αντικείμενο μουσικών και κινηματογραφικών έργων της σύγχρονης εποχής.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, συμπεραίνουμε, πως ο Αλέξανδρος επηρέασε πολλούς καλλιτέχνες, τόσο μουσικούς, όσο και γλύπτες, αλλά και ζωγράφους. Είχε μεγάλη επιρροή και στην Ελλάδα, αλλά και στο εξωτερικό.

Ισλαμική απεικόνιση του Αλέξανδρου και του Πύρου

Άγαλμα του Βούδα με ελληνότροπη Ενδυμασία. 2ος αι. μ.Χ. Νέο Δελχί.

Άγαλμα του Βούδα με ελληνότροπη ενδυμασία, τέχνης Γκαντάρα. 2ος αι. μ.Χ. Πασαντένα Καλιφόρνιας. Norton Simon Foundation.

Κολοσσικό ανάγλυφο του Βούδα, στα δεξιά του οποίου εικονίζεται ο Αλέξανδρος. 8ος αι. μ.Χ. Αφγανιστάν, Νεκρόπολη της Hanla.

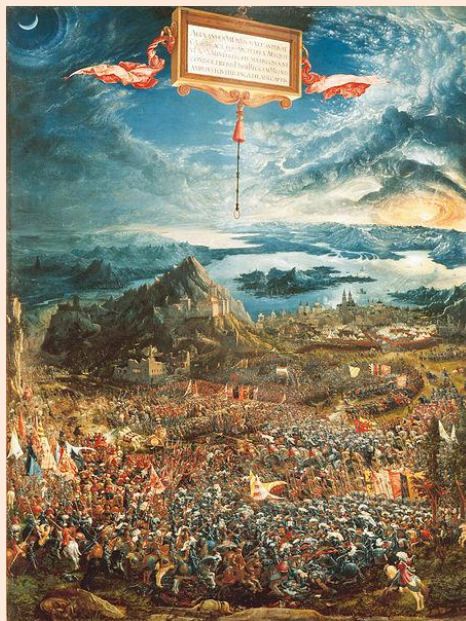

Ο Αλέξανδρος (Iskantar) συσκέπτεται με τους Επτά Σοφούς. Περσικό χειρόγραφο. Υστερος 15ος αι. Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο.

Ο Αλέξανδρος (Iskantar) στο δρόμο προς τη Μέκκα. Περσο-μογγολικό χειρόγραφο. 13ος αι. Κωνσταντινούπολη. Topcapi.

Μέγας Αλέξανδρος, Τοιχογραφία του Ραφαήλ, 1510

Η μάχη του Μ. Αλεξάνδρου στην Ισσό, πίνακας του Albrecht Altdorfer (1529)

Η οικογένεια του Δαρείου μπροστά στο Μ. Αλέξανδρο, Π. Βερονέζε, (1570)

Η μάχη στην Ισσό, πίνακας του J. Brueghel, (1602)

**Η θριαμβευτική είσοδος του Αλεξάνδρου στη
Βαβυλώνα**

Λάδι σε καμβά. Έργο του Charls Le Brun (1664)
Μουσείο Λούβρου, Παρίσι, Γαλλία

**Ο Μέγας Αλέξανδρος μπροστά στον τάφο
του Αχιλλέα**

Λάδι σε καμβά. Έργο του Giovanni Paolo Panini (1691-1765)
Musée Lambinet, Versailles, Γαλλία

Ο γάμος του Μ.Αλεξάνδρου με τη Ρωξάνη, του ζωγράφου της Αναγέννησης Τζιοβάνι
Αντόνιο Μπάτση (1518)

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

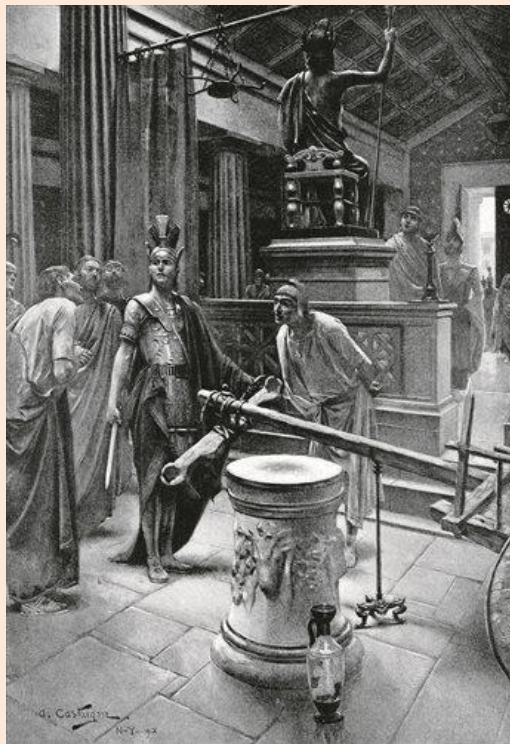
Ο Αλέξανδρος στέφει τη Ρωξάνη, Πέτερ Πάουλ Ρούμπενς

Ο Αλέξανδρος και η Ρωξάνη, Πιέτρο Ροτάρι (1756)

Ο Απελλής ζωγραφίζει την Παγκάστη, Ζαν Λουί Νταβίντ

Γόρδιος δεσμός, Αντρέ Καστέν (19^{ος} αιώνας)

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

Μέγας Αλέξανδρος, τοιχογραφία του Θεόφιλου (1900)

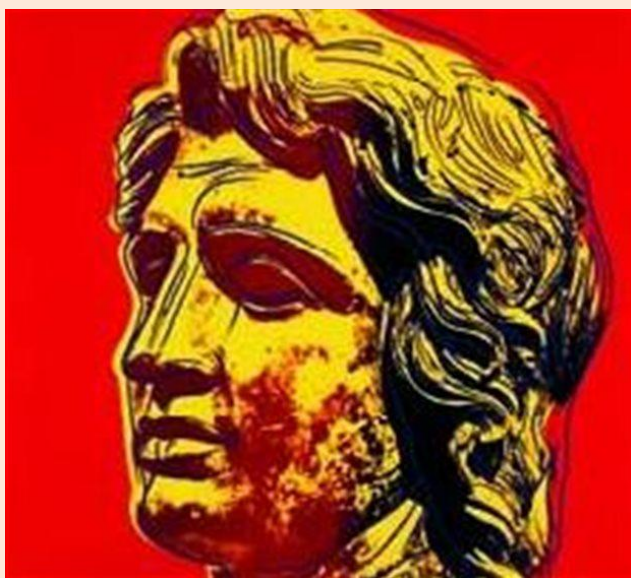

Ο Μέγας Αλέξανδρος μάχεται τους Ινδούς, Θεόφιλος

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

Ο Μέγας Αλέξανδρος, Φώτης Κόντογλου

Μεταξοτυπία του Άντι Γουόρχολ, φιλοτεχνημένη το 1982

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

Ο Θεόφιλος μεταμφιεσμένος ως Μέγας Αλέξανδρος, Γιάννης Τσαρούχης (1968)

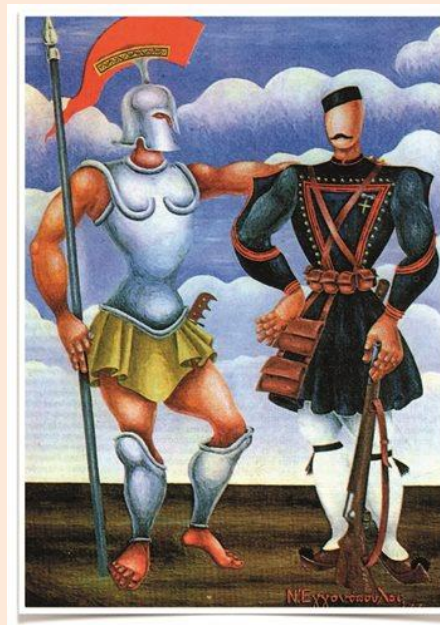

Αλέξανδρος ο Μέγας νικητής, Αλέκος Φασιανός

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

Ο Μεγαλέξανδρος με την αδελφή του τη Γοργόνα, Μποστ

Οι δυο Μακεδόνες- Μέγας Αλέξανδρος και Παύλος Μελάς, Νίκος Εγγονόπουλος (1977)

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΡΓΙΝΑΣ – ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

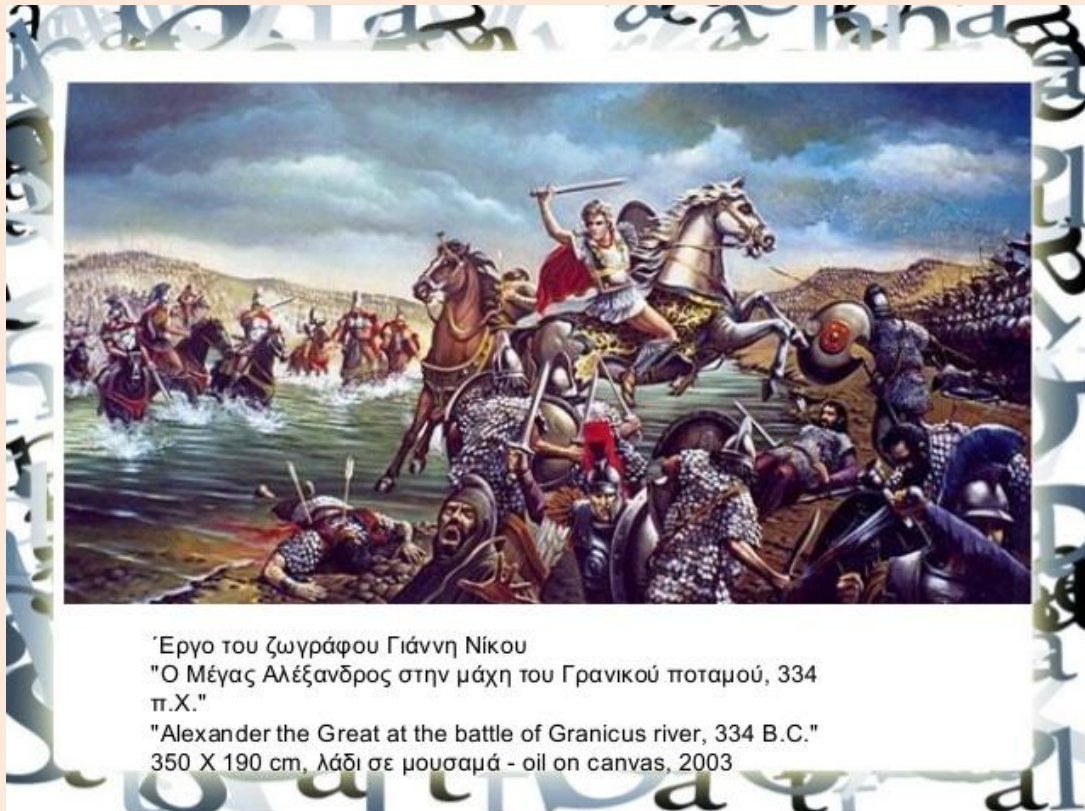
Ο γάμος του Αλέξανδρου με τη Ρωξάνη, λιθογραφία του Σωτήρη Χρηστίδη

Μέγας Αλέξανδρος, πίνακας Βασίλη Βαγιάννη

Μέγας Αλέξανδρος, πίνακας του Ευθύμη Βαρλάμη

Ο Μέγας Αλέξανδρος στη Μάχη του Γρανικού, πίνακας του Γιάννη Νίκου (2003)

Ο Καβάφης στο ποίημα «Στα 200 π.Χ.» δημιουργεί έναν αριστουργηματικό έπαινο για τα κατορθώματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που με τόση αποτελεσματικότητα συνέχισε το έργο του πατέρα του, Φιλίππου Β΄. Το ποίημα μας δίνεται ως αξιολόγηση όσων πέτυχε ο Αλέξανδρος, από την οπτική ενός Έλληνα που ζει στα 200 π.Χ.

Στα 200 π.Χ.

«Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων—»

Ηπαρούμε κάλλιστα να φαντασθούμε πως θ' αδιαφόρουν παντόπαι στην Σπάρτη για την επγραφήν αυτή. «Πλην Λακεδαιμονίων», μα φυσικά. Δεν πουν οι Σπαρτάται για να τους οδηγούν και για να τους προστάζουν σαν πολυμήτους υπηρέτας. Άλλωστε μια πανελλήνια εκστρατεία χωρίς Σπαρτάτη βασίλεα γι' αρχηγό δεν θα τους φαινόταν πολλής περιωπής. Α βεβαίωστα «πλην Λακεδαιμονίων».

Είναι κι αυτή μια στάσις, Νοιώθηται.

Έτσι, πλην Λακεδαιμονίων στον Γρανικό και στην Ισσό μετά και στην τελειωτική την μάχη, όπου εσαράβη ο φοβερός στρατός που σ' Ἄρβηλα συγκέντρωσαν οι Πέρσαι: που σ' Ἴ Ἄρβηλα ξεκίνησε για νίκη, κ' εσαράβη.

Κι σ' την θαυμάσια πανελλήνια εκστρατεία, την νικηφόρα, την περίλαμπρη, την περιλάλητη, την δοξασμένη ως ἄλλη δεν δοξάσθηκε καμιά, την απαράμιλλη: βγήκαμ' εμείς ελληγικός καινούριος κόσμος, μέγας.

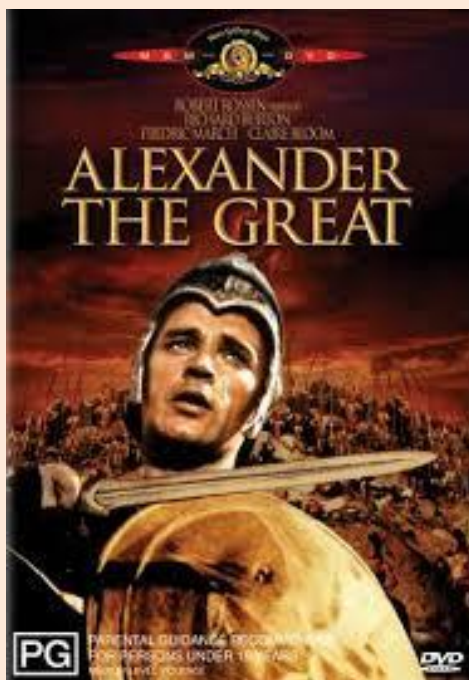
Εμείς οι Αλεξανδρείς, οι Αντοχείς, οι Σελευκείς, κ' οι πολυάριθμοι επίλαροι Έλληνες λιγύτου και Συρίας, κ' οι εν Μηδία, κ' οι εν Περσίῃ, κι ὅσοι ἄλλοι. Με τες εκτεταμένους επικράτειες, με την ποικίλη δόσι των στοχαστικών προσημονιών. Και την Κοινήν Ἑλληνικήν Λαλιά ὡς μέσα στην Βακτριανή την πύγαμην, ὡς τους Ἰνδοῦς.

Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

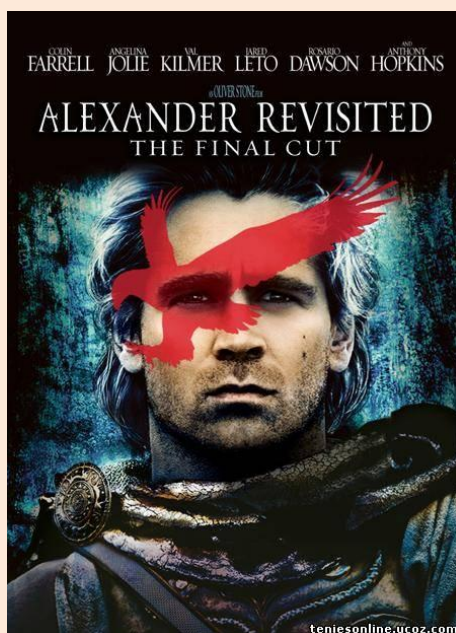

Alessandro : Ὅπερα του Χαίντελ

1956

2004

Πηγές

- <http://www.tovima.gr/vimagazino/views/article/?aid=635578>
- <http://www.tovima.gr/vimagazino/views/article/?aid=635578>
- http://piramatikoneiroland.blogspot.gr/2013/04/blog-post_15.html

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΕΡΑΤΕΑΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2014 – ΜΑΙΟΣ 2015